

Arrest

nr. 295 852 van 19 oktober 2023
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat B. DHONDT
Rotterdamstraat 53
2060 ANTWERPEN

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 april 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 13 maart 2023 tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 9 juni 2023 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 14 september 2023.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken N. DENIES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat A. BOUJDAINI, die loco advocaat B. DHONDT verschijnt voor de verzoekende partij, en van attaché E. GUSSE, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

1.1. Verzoeker verklaart te zijn geboren op 30 september 2006 en de Afghaanse nationaliteit te hebben.

1.2. Verzoeker dient op 6 september 2021 een verzoek om internationale bescherming in.

1.3. Verzoeker wordt op 2 februari 2023 gehoord op het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: het CGVS), in het bijzijn van de aan hem toegewezen voogd.

1.4. De commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) neemt op 13 maart 2023 een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Deze beslissing, die de bestreden beslissing uitmaakt, luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

Volgens je verklaringen heb je de Afghaanse nationaliteit, ben je een Pashtun en zestien jaar oud. Je bent afkomstig uit het dorp Sarache Ali Khan in het district Besud van de provincie Nangarhar.

Op een dag vertelde de mullah in de moskee over een brief van de taliban, waarin vijf namen stonden, waaronder jouw naam en die van je neef M. Deze jongens werden gevraagd zich aan te sluiten bij de taliban. Toen je naar huis ging vond je twee meter voor jullie voordeur een tweede brief, die er hetzelfde uitzag als de brief van de moskee. De volgende ochtend hoorde je in de moskee geruchten dat de taliban die avond naar het dorp zou komen om de jongens van het dorp mee te nemen. Je vader maakte zich zorgen en stuurde je samen met je neef M. naar Ghulam, de maternale oom van M. in Ghoskombat. 's Avonds kreeg je te horen dat twee neven van jou, S. en J., meegenomen waren door de taliban. Je kon niet langer in Afghanistan blijven. Diezelfde nacht verliet je samen met M. het huis van Ghulam, die een smokkelaar had gecontacteerd, en vertrok je uit Afghanistan. Na een reis van drie maanden kwam je op 5 september 2021 in België aan, waar je de volgende dag om internationale bescherming verzocht. Sinds je vertrek uit Afghanistan heb je geen contact meer gehad met je familie. Via Facebook en via het Rode Kruis probeerde je hen tevergeefs op te sporen.

Je vreest bij terugkeer de taliban omdat je van hen wegliep. Daarnaast vrees je niet vrij te kunnen leven in Afghanistan.

Ter ondersteuning van je verzoek legde je volgende documenten neer: een kopie van een klinisch verslag van de universiteit Antwerpen gedaan in het kader van een psychiatrische studie, een kopie van een attest van je psychologe, een kopie van een diploma van Mind Spring, een kopie van je aansluiting bij de Trudo Boksklub in Sint-Truiden, en een kopie van mailverkeer tussen je voogd en het Rode Kruis omtrent de opsporing van je familie.

Op 20 februari 2023 maakte je advocaat opmerkingen bij de notities van je persoonlijk onderhoud over, aangaande de schrijfwijze van bepaalde plaatsen, en het feit dat je het laatst contact had met je familie toen je uit je huis vertrok en voorlopig geen nieuws hebt van je familie.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in je administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofd, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er je in het kader van de behandeling van je verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van je voogd en een advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van je verklaringen rekening gehouden met je jeugdige leeftijd en maturiteit, evenals met de algemene situatie in je land van herkomst.

Wat betreft het attest van je psycholoog en het klinisch verslag van de psychiatrische studie waar je aan deelnam waaruit blijkt dat je psychologisch wordt opgevolgd en last hebt van post-traumatische stressklachten zoals slaapmoeilijkheden, piekergedachten en concentratieproblemen, dient opgemerkt te worden dat uit deze attesten niet kan afgeleid worden dat je niet in staat zou zijn op een volwaardige manier deel te nemen aan onderhavige procedure. Bovendien blijken beide attesten elkaar tegen te spreken waar het gaat over concentratieproblemen, die volgens het klinisch verslag niet aanwezig zijn en volgens het attest van je psycholoog wel. Voorts gaf je voor de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ) zelf aan dat er geen elementen zijn die het vertellen van je verhaal of je deelname aan de procedure zouden bemoeilijken (Vragenlijst bijzondere procedure noden DVZ, afgenomen op 28.03.2022). Waar je tijdens het persoonlijk onderhoud het moeilijk kreeg bij het vertellen over het contact met je familie, wat je voogd naderhand in de pauze ook aangaf, werd er voldoende pauze gehouden en werd je gevraagd of je het zag zitten om nog verder te gaan, waar je positief op antwoordde (NPO p. 16). Je gaf voorts aan het eind van het persoonlijk onderhoud aan dat je alles had kunnen vertellen wat je wou vertellen (NPO p. 18).

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat je rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kan voldoen aan je verplichtingen.

Op basis van jouw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat er in jouw hoofde geen sprake is van een gegronde vrees voor vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie. Je hebt immers niet aannemelijk gemaakt dat er in hoofde van jouw persoon een gegronde vrees kan worden vermoed voor vervolging omwille van jouw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging of het behoren tot een welbepaalde sociale groep. Verder wordt er ook vastgesteld dat er hier geen sprake is van een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming.

Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Waar u beweerde dat de Taliban via de mullah rekruteerde, moet verwezen worden naar onderstaande vaststellingen waaruit blijkt dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. Je slaagde er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.

Zo mag jouw bewering dat de taliban je probeerde te rekruteren verbazen aangezien je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud dat er geen taliban aanwezig was in je regio. Nogmaals gevraagd of er niemand van de taliban in je regio aanwezig was, antwoordde je negatief en voegde je toe dat je het niet wist (NPO p. 8). Verder wist je niet van wie van de taliban die rekruteringsbrief kwam (NPO p. 13). Van iemand die beweert door de taliban benaderd te zijn om gerekruteerd te worden, kan nochtans verwacht worden dat deze goed op de hoogte is van de aanwezige taliban in zijn regio. Het feit dat er volgens jou geen taliban aanwezig was in je regio, of dat je hier niet van op de hoogte was, zet de door jouw beweerde rekrutering door de taliban op de helling.

De manier waarop de taliban je probeerde rekruteren is evenmin overtuigend, te meer je hier vage en incoherente verklaringen over aflegde. Zo vertelde je voor de DVZ dat de taliban brieven naar de moskee stuurde bedoeld voor het ganse dorp. Je repte met geen woord over een brief in de straat voor je voordeur (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Gewezen tijdens je persoonlijk onderhoud op je verklaringen voor DVZ volhardde je louter in je verklaringen dat er twee brieven waren, één in de moskee en één in de straat (NPO p. 18). Voorts is het opmerkelijk dat je voor de DVZ vertelde dat de mullah van de moskee over de taliban praatte telkens je naar de moskee ging (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens je persoonlijk onderhoud vertelde je echter dat de mullah slechts één keer sprak over de taliban, namelijk toen hij die brief van de taliban in zijn handen had. Dat die mullah van de moskee – van wie u vermoedt dat hij banden heeft met de taliban (NPO p. 13) – nog nooit over de taliban gepraat had, voordat hij die rekruteringsbrief in zijn handen had, maakt het weinig aannemelijk dat de taliban dan meteen van uit het niets zou overgaan tot het noemen van namen die zich bij hen zouden moeten aansluiten (NPO p. 13). Eveneens opmerkelijk is dat je er niet in slaagde eenduidige verklaringen af te leggen over wat er precies van jou verwacht werd bij de taliban. Voor de DVZ verklaarde je dat de mullah van de moskee vertelde dat je op jouw leeftijd nog geen wapen kon dragen, maar dat je met explosieven een aanslag kon plegen in de bazaar (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens je persoonlijk onderhoud beweerde je echter dat je volgens de mullah een opleiding zou volgen om te kunnen vechten. Als je niet zou kunnen vechten, zou je een bommenvest krijgen om te dragen (NPO p. 14). Wat die opleiding precies inhield, of waar die zou plaatsvinden, wist je verder niet (NPO p. 13-14). Dat er twee neven van jou, S. en J., werden meegenomen door de taliban kan evenmin zomaar voor waar aangenomen worden (NPO p. 15). Immers het is opmerkelijk dat deze twee neven niet vermeld

werden in de rekruteringsbrief van de taliban, waarin er volgens jou sprake was van M., W., A. B., E. en P. (NPO p. 13).

Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan je bewering dat de taliban je probeerde rekruteren.

Dat er aan je beweerde rekrutering door de taliban geen geloof kan worden gehecht, betekent eveneens dat de geloofwaardigheid van de door jouw geschetste vertrekomstandigheden uit Afghanistan op de helling komt te staan, te meer je over je vertrek tegenstrijdige verklaringen af legde. Zo beweerde je voor de DVZ tijdens de registratie van je verzoek om internationale bescherming dat je maternale oom S. je reis had geregeld en gefinancierd (fiche Mineur Etranger Non Accompagné, afgenomen op 6.09.2021). Tijdens je persoonlijk onderhoud verklaarde je echter dat de maternale oom van M., G., je reis had geregeld (NPO p. 8). Gewezen op je eerdere verklaringen antwoordde je dat je wel degelijk G. had gezegd. Je was op de dag van je registratie moe van de reis en verstrooid, waardoor je je niet bewust was van wat je aan het verklaren was (NPO p. 18). Gelet op de duidelijkheid van de vraag kunnen jouw beweringen de vastgestelde tegenstrijdigheid echter niet verklaren. Bovendien mag het verbazen dat er geen enkele afspraak werd gemaakt over de manier waarop er contact zou worden gehouden met je familie (NPO p. 5-6). Daar er geen geloof kan worden gehecht aan jouw vertrekomstandigheden uit Afghanistan, is het weinig aannemelijk dat je geen enkel contact meer zou hebben met je familie in Afghanistan en dat u aldus geen informatie heeft over hun lot. Waar je verwijst naar uw vraag aan het Rode Kruis om jouw familie op te sporen, moet opgemerkt worden dat je geen enkel begin van bewijs neerlegt van jouw identiteit en de identiteit van jouw naaste familie. Uit niets blijkt aldus dat je voor het Rode Kruis waarachtige identiteitsgegevens (van jou en van jouw gezochte familie) heeft opgegeven, waardoor uit het feit dat het Rode Kruis alsnog geen resultaten heeft geboekt in de zoektocht naar jouw familie, geenszins kan besloten worden dat je niet meer over een netwerk beschikt in Afghanistan.

Gelet op voorgaande vaststellingen kan er aan je vluchtrelaas geen enkel geloof meer gehecht worden.

Waar je stelt dat je in Afghanistan niet dezelfde vrijheden hebt als in België, zoals in je kledijkeuze, het drinken van alcohol of het omgaan met meisjes, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid (NPO p. 12). Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Waar je advocaat verklaarde dat je bokst en dat sporten verboden is door de taliban (NPO p. 18), dient opgemerkt dat je niet aantoonde dat boksen van dermate fundamenteel belang is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze sportbeoefening een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je nog steeds aan islamitische gedragingen zoals het gebed en de ramadan deel te nemen (NPO p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het

land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevonden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de

periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt. Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld te Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in 'extreme need') en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door**: "a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren". Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat "In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd." (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat "Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.". Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen**.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet **opzettelijk** werd onttrokken, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf,

EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif_and_Herat_City.pdf

en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf)

blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van 'hulpverzadiging' en 'overuitgaven', wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig

waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf) kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat je, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit je verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor je komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de

taliban je niet zal viseren bij een terugkeer naar je land van herkomst. Bovendien brengt je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat je in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Uit voorgaande vaststellingen dient dan ook besloten te worden dat aan jou noch de vluchtelingenstatus, noch de subsidiaire beschermingsstatus kan worden toegekend.

Jouw documenten kunnen bovenstaande vaststellingen niet wijzigen. Dat je in België lid bent van een bokscub en deelnam aan een programma van Mind Spring om te leren omgaan met stress en verandering wordt niet in twijfel getrokken. Dat je voogd in contact staat met het Rode Kruis in verband met de zoektocht naar je familie wordt evenmin betwist, maar doet niets af aan de vaststellingen omtrent de geloofwaardigheid van je vertrekomstandigheden zoals reeds eerder in deze beslissing werd beschreven en de vaststellingen omtrent het uitblijven van een resultaat van de zoektocht. Het attest van je psycholoog en het klinisch verslag van de studie waar je aan deelnam werden reeds eerder besproken. De opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud houden geen verband met bovenstaande gebruikte argumentatie.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

2. Het verzoekschrift

2.1. Verzoeker voert in een enig middel een schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen (hierna: de wet van 29 juli 1991), van de artikelen 48/3 t.e.m. 48/6, 57/1, § 4 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 *juncto* artikel 13 van het Europees Verdrag tot Bescherming van de Rechten van de Mens en de Fundamentele Vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij de wet van 13 mei 1955 (hierna: het EVRM), van artikel 24 van het Handvest van de Grondrechten van de Europese Unie, van artikel 11 van het VN Verdrag voor Personen met een Handicap, van artikel 10, derde lid, b) van de Richtlijn 2013/32/EU van het Europees Parlement en de Raad van 26 juni 2013 betreffende gemeenschappelijke procedures voor de toekenning en intrekking van de internationale bescherming (hierna: de Procedurerichtlijn), van het zorgvuldigheidsbeginsel, van het redelijkheidsbeginsel en van de beginselen van behoorlijk bestuur.

In een eerste onderdeel gaat verzoeker in op zijn profiel.

Hij zet uiteen dat hij een 16-jarige NBMV is, die op 15-jarige leeftijd uit een dorp in Nangarhar vertrokken is, nog net voor de taliban de macht hebben overgenomen.

Hij gaat uitgebreid in op het hoger belang van het kind, waarbij hij ingaat op diverse internationale en Europeesrechtelijke bepalingen en beginselen inzake het hoger belang van het kind. Tevens zet hij rechtspraak van, onder meer het EHRM en het Hof van Justitie, inzake de toepassing van het hoger belang van het kind uiteen. Verzoeker wijst op het belang van een leeftijdsspecifieke beoordeling van zijn vervolgingsvrees en de toepassing van het voorzorgsprincipe bij de behandeling van verzoeken om internationale bescherming van NBMV.

Tevens gaat verzoeker in op zijn psychologische kwetsbaarheid, ten behoeve waarvan hij attesten heeft voorgelegd. Hij benadrukt dat hij wordt opgevolgd door een psychologe. Hij stelt dat het meeste belang moet worden gehecht aan het attest van de psychologe die hem periodiek opvolgt, waarbij hij aangeeft dat alleszins alle attesten gewag maken van stress, vermoeidheid, hoofdpijn, PTSS en depressie. In de bestreden beslissing wordt inhoudelijk geen rekening gehouden met de psychologische problemen, zo stelt verzoeker. Verzoeker acht het onredelijk dat hem geen bijkomende steunmaatregelen werden toegekend om tegemoet te komen aan zijn psychologische problematiek. Verzoeker benadrukt dat zijn kwetsbaar profiel een impact heeft op de manier van evaluatie en beoordeling van de beschermingsnood, in het bijzonder de beoordeling van de geloofwaardigheid, en het kan tevens een aanwijzing zijn van vervolging in het verleden en heeft het een impact op het risico voor vervolging in de toekomst. Er werd volgens verzoeker een te enge invulling gegeven aan het concept bijzondere procedure noden. Verzoeker stelt verder dat zijn mentale gezondheidsproblematiek hem extra kwetsbaar maakt bij een terugkeer, omdat mensen met mentale gezondheidsproblemen sinds de talibanovername vaak worden gestigmatiseerd. Evenmin zal hij de gepaste zorgen kunnen ontvangen.

Vervolgens gaat verzoeker in op zijn verklaringen, waarbij hij aangeeft dat uit de beslissing niet blijkt in welke mate bij het beoordelingsproces rekening werd gehouden met zijn jeugdige leeftijd en maturiteit. Hij verwijst hierbij naar diverse wettelijke bepalingen, die de commissaris-generaal opleggen om rekening te houden met het individueel profiel. Verzoeker benadrukt hierbij opnieuw zijn minderjarigheid en het hoger belang van het kind. De vervolgingsdrempel moet op het kind worden afgestemd en dus worden verlaagd, zo stelt verzoeker. Verzoeker hekelt het gebrek aan een beoordeling vanuit een kindspecifieke invalshoek. Hij gaat hierbij tevens in op de samenwerkingsplicht. Hij gaat ook uitgebreid in op artikel 10, derde lid, b) van de procedurerichtlijn en kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie. Verzoeker hekelt dat er enkel een plausibiliteitsonderzoek heeft plaatsgevonden, zonder dat dit werd gesteund op objectieve bronnen.

Verzoeker gaat in op zijn verklaringen omtrent zijn vrees voor gedwongen rekrutering, dewelke niet zouden stroken met de COI voorhanden. Hij stelt als volgt:

“In het EASO rapport over rekrutering wordt de werkwijze van de taliban nochtans goed gekaderd, hetgeen overeenstemt met verzoekers verklaringen. In dat rapport wordt er opgemerkt dat de Taliban de zgn. ‘night letters’ gebruikt om mensen te waarschuwen, te bedreigen en om hen voor zich te winnen. EASO wijst op een referentie van UNHCR naar nachtbrieven in Maidan Wardak waarin mensen gevraagd werden om hun samenwerking met de overheid stop te zetten en hun gevecht tegen de overheid te vervoegen.

Dergelijke brieven gaan niet om gedwongen rekrutering, maar om niet-aflatende propaganda die lokale bevolking dwingt te kiezen aan wie ze loyaal zijn. De Taliban overtuigt mensen door hen in angst te houden. Dat de strategie van de Taliban heeft gewerkt, dat hun psychologische oorlogsvoering, het inzetten op terreur en hearts and minds effectief is, toont hun opmars en overwinning op de Afghaanse overheid aan. De steun van de lokale bevolking, of alleszins, de afwezigheid van verzet, is daarbij essentieel.

[...]

Het is in die context dat benadering van personen door de Taliban dient gezien te worden.

Als we naar de objectieve bronnen kijken blijkt dat er veel onenigheid is tussen verschillende ernstige objectief geachte bronnen over wat er precies dient verstaan te worden onder de term gedwongen rekrutering.

Volgens Human Rights Watch dient gedwongen rekrutering niet enkel gezien te worden als rekrutering onder de bedreiging van een geweer, maar ook als de overtuigingspogingen van lokale taliban en de druk die gezet wordt op personen of hun familie zonder dat er fysiek geweld bij komt kijken:

“[...]

Wat duidelijk is, is dat gepercipieerde insubordinatie of ongehoorzaamheid zeer streng bestraft wordt [...]

Wat de Taliban doet is gemeenschappen, dorpen en gebieden onder druk zetten om hen te steunen. Ze proberen toegang te krijgen tot die gemeenschappen, hen te overtuigen, en ze testen hierbij de verschillende loyaliteiten die mensen hebben en dwingen hen de kant van de Taliban te kiezen: [...]

Daarom is het zo nuttig voor Taliban om personen die voor de overheid werken/gewerkt hebben of wiens familie voor de overheid werkt/gewerkt heeft, te dwingen kant te kiezen en voor de Taliban te kiezen.

Omdat dit een enorme symbolische waarde heeft, waarin elke keuze voor de overheid gedelegeitmeerd wordt, waarbij families tegen elkaar uitgespeeld worden, waarbij lokale bevolking het niet allemaal kan laten betijen maar zich gedwongen ziet op zijn minst passief de Taliban te steunen, of het zo ver te laten komen zich actief tegen hen te verzetten waardoor ze een zeer makkelijk uit te schakelen doelwit worden. Die strategie van de Taliban is rationeel verklaarbaar en is ook immens effectief gebleken.

De Taliban die lokale mensen bedreigt, die hen dwingt zich ‘bij hen’ te voegen, heeft dus niet te maken met actieve rekrutering van soldaten voor de jihad en hun behendigheid en expertise is dan ook irrelevant,

maar heeft te maken met het testen van loyaliteiten van de lokale bevolking, met hen te dwingen kant te kiezen en met het besturen van mensen doorheen angst, terreur, intimidatie en bedreiging.

Zoals ook Landinfo opmerkt: "If it is known that family members are serving in the security forces, the family may be exposed to pressure to get the person to change side."²⁹

Overigens is de UK Home Office een stuk overtuigender dan verwerende partij dat gedwongen rekrutering van kinderen door de Taliban niet zo uitzonderlijk is:

[...]

Ook UNHCR ziet de benadering van mensen door de taliban door de lens van repressie en bedreiging als bestuur van de lokale bevolking: [...]

Wanneer personen niet gehoorzamen aan de Taliban, dan lijkt dit misschien nadelig voor de Taliban, maar dat klopt niet. Het onder druk zetten van mensen, hen voor onmogelijke keuzes stellen is een manier om hen in hun macht te houden. Het is door dit zogenaamde tekortschieten dat de Taliban macht heeft over die personen en hen kan bedreigen of zelfs bestraffen. Het houdt lokale bevolking bewerkbaar, in hun macht, en onder druk.

Het zou opmerkelijk zijn dat zo enorm veel Afghaanse jongeren van het platteland aangeven benaderd te zijn geweest door de Taliban, dat organisaties rapporteren dat na de val van Kunduz er effectief op grote schaal met dwang geronseld werd, en dat nu na de val van de Afghaanse regering blijkt dat de op zijn minst passieve steun voor de Taliban onder de bevolking erg groot was, maar dat dit allemaal hoogst uitzonderlijk zou zijn, amper zou voorkomen en dat verzoekers verklaringen om die redenen geloofwaardigheid zouden missen.

De Veiligheidsraad van de Verenigde Naties geeft bovendien aan dat de nieuwe Taliban regering momenteel duizenden jongens/mannen aan het opleiden en rekruteren is in kader van de gevechten tegen ISKP en NSF:

[...]

Verwerende partij laat volledig na om effectief te onderzoeken of er een risico is op gedwongen rekrutering ten aanzien van verzoeker. Te meer gezien zijn regio van herkomst in de **provincie Nangharhar**, waar naast de Taliban ook verschillende andere terreurgroepen en extremistische salafistische groeperingen actief zijn (zie infra).

Uit de EASO rapporten, die verwerende partij in overweging moet nemen bij het onderzoek van verzoekers verklaringen, blijkt dat de Taliban een systematische methode volgden wanneer ze zich richtten op burgerbevolking. Eerst identificeren ze de personen in kwestie, dan lokaliseren ze deze. Vervolgens geven ze normaliter twee waarschuwingen (in casu werd de rekrutering via de mullah van de moskee georganiseerd en later een brief voor verzoekers huis).

Indien de betrokkene niet gehoorzaamt kunnen ze ondervraagd worden door een rechtbank van de taliban. Indien ze dan nog steeds niet gehoorzamen komen ze op een zwarte lijst terecht, waarna hun executie moet toegestaan worden door de taliban leiding.³³

Deze procedure wordt volgens andere experts niet altijd gevolgd, en lokale Talibanleiders zouden zelf kunnen beslissen wie ze geëlimineerd willen zien.

Verwerende partij is ertoe gehouden verzoekers verklaringen te beoordelen aan de hand van de objectieve landeninformatie die ze ter hare beschikking heeft. Verwerende partij is er ook toe gehouden om, indien ze meent dat verzoekers verklaringen plausibiliteit missen, hem hiermee te confronteren en om opheldering te vragen. Dit is niet gebeurd.

Het belangrijkste voor hen is de bevolking in een dergelijke situatie bestraffen en duidelijk maken aan de bevolking dat ze onvoorwaardelijk de taliban moeten steunen. Als de Taliban de hierboven beschreven stapsgewijze modus operandi volgen riskeren zij niets. In het slechtste geval slaat er een minderjarige op de vlucht uit angst voor de Taliban, en dan hebben zij evengoed hun doelstelling behaald qua signaal naar de lokale bevolking.

Verwerende partij haalt dan aan dat verzoeker bij zijn interview bij DVZ niet vermeld heeft dat er ook een brief voor zijn deur gegooid werd door de taliban, en dat hij enkel de brieven via de mullah vermeld had. In dit verband wijst verzoeker graag te wijzen op volgend arrest van uw Raad, arrest n° 280 854 van 25 november 2022, waarin uw Raad het volgende oordeelde over de verklaringen van een minderjarige verzoeker bij DVZ die niet alle details van zijn redenen voor internationale bescherming bevatte:

[...]

Zo ook in casu.

Er moet vastgesteld worden dat verwerende partij op geen enkele wijze de verklaringen van verzoeker weerlegt, niet aantoonst dat deze verklaringen in strijd zijn met het beschikbare bewijs over de handelingswijze van lokale taliban, en enkel een plausibiliteitsbeoordeling maakt die louter gesteund is op wat verwerende partij meent zinnig meent te vinden".

Verzoeker gaat verder in op de door de commissaris-generaal ongeloofwaardig en tegenstrijdig bevonden verklaringen omtrent zijn vertrek. Hij stelt als volgt:

“Verzoeker zou bij zijn aankomst (minderjarigenfiche DVZ) verklaard hebben dat zijn maternale oom S. zijn reis geregeld zou hebben, terwijl hij later bij DVZ en op het CGVS verklaard zou hebben dat de maternale oom van zijn neef M., G., hun reis heeft geregeld.

Ten eerste zit deze fiche niet in het administratief dossier. Verzoeker kan deze verklaring dus niet inkijken, noch enig nuttig verweer hierover voeren.

Ten tweede heeft verzoeker, alsook zijn neef M steeds verklaard dat het de maternale oom van M, G, was die hun reis geregeld heeft. Verzoeker werd op het moment van die eerste aankomst niet bijgestaan door een voogd noch een advocaat. Daarnaast is deze minderjarigenfiche louter een identificatiefiche en worden verklaringen enkel in het kader daarvan afgelegd. Het is geen officiële verklaring in het kader van de asielprocedure.

Verder vindt verwerende partij het ongeloofwaardig dat verzoeker geen afspraken zou maken met zijn familie over de manier waarop zij contact zouden houden. Verzoeker werd niet geconfronteerd met deze twijfel van verwerende partij. Verzoeker heeft Tracing opgestart bij het Rode Kruis om zijn familie te lokaliseren. Verzoeker krijgt het emotioneel zwaar wanneer hij over zijn familie moet spreken (zoals ook op het CGVS tijdens het gehoor zie CGVS p.16-17).

Verzoeker heeft alle moeite gedaan zijn familie te lokaliseren: via het Rode Kruis, Google, Facebook, en door het via via te vragen aan mensen in het centrum (CGVS p. 6-7). Dit wordt bevestigd door zijn voogd (CGVS p.10).

Verzoeker is ook tijdens het gehoor ingestort, doordat het over zijn familie ging en hij in de onzekerheid leeft of zijn familie nog in leven is of niet, en hoe het met hen gaat. Er moest een lange pauze ingelast worden. de transcriptie van de bespreking tussen voogd, advocaat en PO is de volgende:

[...]

Er zou geen bewijs zijn neergelegd over de identiteit van verzoeker en zijn familie. Verzoeker heeft uitgelegd waarom hij geen documenten kon voorleggen. Verzoeker heeft steeds coherente verklaringen afgelegd over hemzelf, zijn identiteit en die van zijn familie. Verzoeker werd niet geconfronteerd met deze twijfel van het CGVS. Zij zoekt hier spijkers op laag water.

Er wordt absoluut niet aangetoond dat verzoekers verklaringen plausibiliteit missen. Er wordt enkel aangetoond dat er alternatief kon gehandeld worden (wat voor quasi elke situatie geldt) zonder zelfs aan te tonen dat die alternatieve handelingswijze verkiesbaar zou zijn of betere resultaten zou opleveren. De geloofwaardigheidsbeoordeling die verwerende partij maakt is fundamenteel gebrekkig en hoogst subjectief”.

Verzoeker gaat vervolgens tevens in op de motivering in de bestreden beslissing aangaande zijn argumenten dat hij in Afghanistan niet dezelfde vrijheden zou hebben als hier en stelt: “Verwerende partij lijkt louter een inschatting te maken van de mate van verwestering, door te argumenteren dat verzoeker niet aantoonde dat boksen van fundamenteel belang is voor zijn identiteit. Echter, verwerende partij moet eveneens nagaan wat het risico op vervolging is voor verzoeker, die als 14-jarige zijn land verliet nog voor het in de handen van de Taliban kwam, en ondertussen al bijna 3 jaar weg is uit Afghanistan, en zijn adolescentie in het Westen doorbracht. De vraag daarbij is of zijn gedragingen en voorkomen ervoor kunnen zorgen dat hij risico op vervolging loopt omwille van gepercipieerde verwestering. Verzoeker is van mening van wel en legt in het kader daarvan bewijzen neer (foto’s, inschrijving boks club en screenshots van zijn sociale media). Verwerende partij heeft dit niet effectief onderzocht. Hierop zal verder uitgebreid ingegaan worden.”

In een tweede punt gaat verzoeker in op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek. Hij gaat verder in op de samenwerkingsplicht, waarbij hij verwijst naar het UNHCR Handboek en de betekenis die door UNHCR aan de samenwerkingsplicht wordt gegeven. Hij gaat uitgebreid in op de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM. Verder stelt hij dat de commissaris-generaal niet kan verwachten dat verzoeker zelf inzicht kan hebben in de mogelijke gevolgen van een terugkeer naar Afghanistan, na enkele jaren alhier te hebben verbleven. Verzoeker maakt echter de link met de situatie van Al-Shabaab in Somalië en het arrest Sufi en Elmi, waarbij de Britse overheid kennis had van het algemeen risico voor personen die na een tijd in Europa te hebben doorgebracht zouden reizen door of zich vestigen in Al-Shabaab gebied. Hij stelt dat de commissaris-generaal als asielinstantie alle informatie in handen heeft om het risico te onderzoeken, waarbij hij de samenwerkingsplicht heeft geschonden door deze risico's niet, samen met verzoeker, verder na te gaan.

In een derde punt gaat verzoeker in op de verplichtingen van de asielinstanties qua onderzoek, met betrekking tot de gebruikte landeninformatie. Hij gaat uitgebreid in op de rechtspraak van het Hof van Justitie en het EHRM, onder meer inzake de kwaliteitsstandaarden voor het gebruik van landeninformatie. Hij verwijst tevens naar de duiding van de kwaliteitsstandaarden, voortvloeiend uit artikel 10, derde lid, b) van de Procedurerichtlijn, door F. Vogelhaar.

In een vierde punt gaat verzoeker in op het gebrek aan informatie.

In een eerste subonderdeel gaat verzoeker in op het gebrek aan betrouwbare informatie over de algemene situatie in Afghanistan. Hij verwijst naar het standpunt van UNHCR van februari 2022, dat nog steeds geldt. Hij benadrukt dat ook de EUAA melding maakt van de moeilijkheden in het vergaren van objectieve landeninformatie. Hij zet uiteen waarom de gegevens van ACLED en UCDP risico's op onderrapportering met zich meebrengen. Verzoeker gaat hij in op de moeilijkheden die UNAMA ondervinden bij het registreren van mensenrechtenschendingen. Ook de door UNAMA gebruikte methodologie houdt een risico op onderrapportering in. Verzoeker bespreekt het rapport van Amnesty International, *"The rule of Taliban. A year of violence, impunity and false promises"*. Hieruit blijkt dat er enerzijds sprake is van een probleem van onderrapportering en anderzijds dat de taliban ook actief tracht de zaken beter voor te stellen dan dat ze zijn, zo stelt verzoeker. Verzoeker gaat opnieuw in op onderzoek door F. Vogelaar. Verzoeker gaat in op de vaststelling dat er geen 'rule of law' of duidelijk formeel rechtssysteem is binnen het Afghanistan van de taliban. Hierdoor is er sprake van onvoorspelbaarheid in het opleggen en afdwingen van normen. De decentralisatie van de taliban maakt verder dat hun gedrag ook nog kan afhangen van de lokale context. Verzoeker stelt: *"Dat er over een essentieel aspect van het feitenmateriaal, de wettelijke en bestuurlijke bepalingen en de praktische handhaving ervan, geen voldoende heldere informatie voorhanden is, is tekenend voor hoezeer verwerende partij in het duister tast. Specifieke landeninformatie die regio-specifiek is en een duidelijk kader kan bieden om de vrees voor ernstige schade en vervolging te beoordelen ontbreekt, en is nochtans noodzakelijk om bescherming te kunnen weigeren."*

In een vijfde onderdeel gaat verzoeker in op de kritiek op de inschatting van en de bronnen waar verwerende partij zich op beroept om het risico voor terugkeerders uit het Westen te beoordelen. Verzoeker nuanceert de actuele relevantie van de door de EUAA vooropgestelde parameters. Hij zet uiteen waarom het door de commissaris-generaal gehanteerde bronnenmateriaal onvoldoende genuanceerd en relevant is. Hij benadrukt in deze ook het verschil tussen wat de taliban belooft te zullen doen en wat de taliban daadwerkelijk doet. Verzoeker gaat uitgebreid in op de NANSSEN Note 3-22 en sluit zich aan bij diens conclusie dat de beschikbare informatie nog geen duidelijkheid geeft over een aantal essentiële elementen die nodig zijn voor de zorgvuldige beoordeling van de risico's voor personen die na een verblijf in het Westen bijvoorbeeld op de luchthaven van Kabul worden ontvangen. Verzoeker sluit zich aan bij de conclusie van NANSSEN, dat de commissaris-generaal zich heeft beperkt tot het in overweging nemen van informatie van het EUAA en daarenboven slechts van een onvolledige lezing hiervan. Verzoeker schuift een aantal vragen naar voor, dewelke volgens hem dienen te worden beantwoord, teneinde een grondige inschatting van het risico te kunnen maken.

In een zesde punt gaat verzoeker in op de risico's voor Afghanen ten gevolge van een terugkeer uit Europa als afgewezen asielzoeker. Hij benadrukt dat de effectieve terugkeer het uitgangspunt moet vormen en verwijst naar de parallel met terugkeerders naar Burundi, evenals naar de situatie van terugkeerders naar Somalië en Soedan. Hij gaat in op de afbakening en identificatie van de correcte risicogroep, met name *in casu* iemand die is gevlucht naar een Europees land, aldaar bescherming heeft aangevraagd, nooit onder taliban bestuur heeft geleefd en niet is teruggekeerd naar Afghanistan sinds de machtsovername. Verzoeker zet uiteen wat de gelijkenissen en verschillen met de Sufi en Elmi zaak betreffen, waarbij hij de nadruk legt op het belang van de verschillen.

In een volgend subonderdeel gaat verzoeker in op het risico bij terugkeer en toegang tot het grondgebied en de regio van herkomst. Verzoeker verwijst naar het risico op identificatie en zet uiteen dat hij risico loopt door de Afghaanse ambassade, omdat zij ofwel bestaan uit leden van de taliban ofwel bestaan uit personeel trouw aan de voormalige republiek.

In een volgend subpunt gaat verzoeker in op de landeninformatie die wijst op een risico bij binnenkomst. Hij verwijst naar onder meer documenten van EUAA, UNHCR, F. Stahlmann, OSAR, UK Home Office, Amnesty International, Danish Refugee Council. Verzoeker acht volgende vragen essentieel:

"- Zijn Afghanen die Afghanistan verlaten hebben om in Europa om internationale bescherming te verzoeken en terug moeten keren naar Afghanistan als dusdanig identificeerbaar?"

- Worden Afghanen die uit België terugkeren verwacht contact te maken met de Afghaanse ambassade in Ukkel om de nodige reisdocumenten aan te maken?"

- Klopt het dat de Afghaanse ambassade in Ukkel, zoals Buitenlandse Zaken beweert, trouw blijft aan de Afghaanse Republiek?"

- Is de Taliban op de hoogte van het feit dat de Afghaanse ambassade in België trouw is aan de Afghaanse Republiek?"

- Heeft dit een impact op hoe vijandig en achterdochtig de Taliban staat ten opzichte van Afghanen die vanuit België terug zouden keren naar Afghanistan?"

- Worden terugkeerders ondervraagd aan de luchthaven?"

- *Wat is het risico op mishandeling tijdens ondervragingen?*
- *Heeft de Taliban toegang tot informatiedragers?*
- *Stelt men dan vragen over het verleden van de terugkeerder?*
- *Kan de terugkeerder, gelet op de ondervragingstechnieken van de Taliban, met succes liegen over zijn voorgeschiedenis in het licht van zoveel geweld?*
- *Wat na de luchthaven, bij de checkpoints in en rond Kaboel? Kan de terugkeerder de aandacht van de Taliban vermijden en zo ja, hoe?"*

In een volgend subonderdeel gaat verzoeker in op het risico bij en na vestiging in het gebied van herkomst. Hij verwijst naar de volgende relevante vragen:

"Wat bij terugkeer naar het dorp zelf, bij de poging zich opnieuw te vestigen? Zullen lokale leiders onderzoeken wie de verzoeker is en hoe betrouwbaar hij is?"

-Zullen mensen uit het dorp de Taliban informeren over verzoekers terugkeer? Zullen de Taliban op de hoogte zijn van verzoekers terugkeer?

- Gelet op de vage bepalingen van openbare orde en de regionale verschillen qua interpretatie, de reeds vastgestelde moeilijkheden voor grote groepen mensen om zich te conformeren aan de verwachtingen van de Taliban, wat is het risico dat een terugkeerder die nooit eerder onder Taliban bestuur geleefd heeft ongewild de willekeurige codes van de Taliban overtreedt? Wat is de werkelijke capaciteit van een terugkeerder om in deze omstandigheden 'het spel' te spelen en negatieve aandacht van de Taliban te vermijden?"

Hij gaat ook hier in op landeninformatie, die volgens hem wijzen op de aanwezigheid van een risico.

In een volgend subonderdeel past verzoeker de algemene informatie toe op zijn profiel. Hij wijst op zijn leeftijd, zijn verblijf alhier en zijn hobby als bokser. Hij verwijst naar zijn sociale media profielen en zijn herkomst uit een plattelandsdorp in het district Beshud in de provincie Nangarhar, waar voornamelijk Pashtoun wonen.

In een zevende onderdeel gaat verzoeker in op het talibanbestuur op zich en de implicaties voor de Afghaanse burgers. Hij gaat in op de invoering door de taliban van de sharia, waarbij de handhaving hiervan wordt afgedwongen met lijfstraffen, executies, opsluiting, e.d. Hij trekt een parallel met de situatie van Al-Shabaab in Somalië. De regelgeving van de taliban is bijzonder vaag en onvoorspelbaar, maar er zijn reeds diverse richtlijnen uitgevaardigd rond kledingdracht, bijwonen van het gebed, buitenhuwelijkse relaties ed. Op basis van de landeninformatie ziet het ernaar uit dat de taliban als overheid routineus en systematisch de niet-derogeerbare rechten van de Afghaanse bevolking schenden, zo stelt verzoeker.

In een achtste onderdeel stelt verzoeker zich nog essentiële rechtsvragen en bewijsstandaarden in functie van de toekomstgerichte beoordeling.

In een negende onderdeel van het middel wijst verzoeker op de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, die volgens hem het gevolg is van gedragingen van een islamitische groepering die de facto controle heeft over het grondgebied en op de toepassing van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, alsook op zijn eigen individuele omstandigheden.

Verzoeker vraagt in hoofdde om hem de vluchtelingenstatus, minstens de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te sturen naar het CGVS. Verzoeker citeert en verwijst doorheen zijn verzoekschrift naar landeninformatie en voegt consulteerbare weblinks toe.

2.2. Verzoeker voegt ter ondersteuning van zijn verzoekschrift attesten en foto's van zijn boksen toe, evenals foto's en screenshots van zijn sociale media.

3. Aanvullende nota's

3.1. De commissaris-generaal heeft op 6 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76 § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota overgemaakt, waarin een evaluatie van de actuele situatie in Afghanistan wordt gemaakt. Er wordt verwezen naar de volgende stukken:

- *EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidsincidenten (<ACLED) per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 13 september 2022*
- *COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022*
- *EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022*
- *EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022,*

- *EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020,*
- *EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022*
- *EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related and humanitarian developments van november 2022*
- *EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023*
- *UNAMA, Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan van juni 2023.*

3.2. Verzoeker maakt op 29 augustus 2023 en 13 september 2023, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, een aanvullende nota over waarin hij volgende stukken overmaakt:

- *Standpunt Buitenlandse Zaken over hervatting afgifte paspoorten door de Afghaanse ambassade;*
- *Attest van de Afghaanse Ambassade mei 2023;*
- *Briefwisseling met de DVZ;*
- *Attesten school;*
- *Attest Mind Spring [d.i. ter terechtzitting gecorrigeerd naar "loonfiche"];*
- *MDO verslag opvangcentrum Sint-Truiden;*
- *Afspraak MRI;*
- *Afspraak neuroloog;*
- *Attest psycholoog Nele PRINCEN;*
- *Verklaring voogd;*
- *Verslag van neuroloog Dr. G. naar aanleiding van consultatie op 17/07;*
- *Video met whatsapp communicatie van verzoeker met zijn vriendin (ze noemen elkaar oma en opa);*
- *Screenshots video gesprekken met zijn vriendin;*
- *Attest vervangend voogd.*

Tevens refereert hij naar actuele landeninformatie omtrent de algemene humanitaire situatie, de socio-economische omstandigheden en de veiligheidssituatie in Afghanistan, alsook de situatie van Afghanen die terugkeren uit het Westen naar hun land van herkomst.

4. Voorafgaand

4.1. Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133*). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU, moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om "een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie" te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc* onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft om welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

4.2. Het wettelijke kader omtrent de bewijslast wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unierechtelijke bepaling dienen gelezen te worden.

De in artikel 4 van de Richtlijn 2011/95/EU vervatte 'beoordeling van feiten en omstandigheden' in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de Richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de Richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen. Hij moet een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast dienen deze instanties ervoor te zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming. Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70). De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, naast de door verzoeker afgelegde verklaringen en overgelegde documenten, ook onder meer rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met individuele omstandigheden van de betrokken verzoekers. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

4.3. Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan."*

4.4. De formele motiveringsplicht, zoals voorzien in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de betrokkene een zodanig inzicht in de motieven van de beslissing te verschaffen, dat hij in staat is te weten of het zin heeft zich tegen die beslissing te verweren met de middelen die het recht hem verschaft. De Raad stelt vast dat de motieven van de bestreden beslissing op eenvoudige wijze in die beslissing kan gelezen worden zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en is kunnen nagaan of het zin heeft de bestreden beslissing aan te vechten met de beroepsmogelijkheden waarover hij in rechte beschikt. Bovendien blijkt uit het verzoekschrift dat verzoeker kennis heeft van de motieven van de bestreden beslissing, aangezien hij deze inhoudelijk bekritiseert. Derhalve is aan de voornaamste doelstelling van de uitdrukkelijke motiveringsplicht voldaan. De inhoudelijke kritiek, die verzoeker op de motieven uit, houdt in dat verzoeker in wezen de schending

van de materiële motiveringsplicht aanvoert. De materiële motiveringsplicht, de vereiste van deugdelijke motieven, houdt in dat een administratieve rechtshandeling, *in casu* de beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus, op motieven moet steunen waarvan het feitelijk bestaan naar behoren is bewezen en die in rechte ter verantwoording van de beslissingen in aanmerking kunnen genomen worden. Het middel zal dan ook onder meer vanuit dit oogpunt worden onderzocht (RvS 25 juni 2004, nr. 133.153)

4.5. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De commissaris-generaal heeft bij aanvullende nota van 6 september 2023 ook de beschikbare objectieve landeninformatie inmiddels geactualiseerd en aangevuld. De Raad oordeelt dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet te analyseren. Aldus is de huidige situatie niet vergelijkbaar met de situatie eind 2021 en begin 2022, die het uitgangspunt vormde voor de UNHCR *Guidance note* van februari 2022. Dat heeft verklaard vast te houden aan zijn standpunt van februari 2022 omdat er te weinig informatie voorhanden zou zijn om een duidelijk beeld te krijgen van de situatie in Afghanistan, neemt niet weg dat de Raad in zijn beoordeling rekening houdt met de uitdagingen waarmee verschillende organisaties worden geconfronteerd in hun bronnenonderzoek, zoals hierna zal blijken. Het volstaat echter niet dat verzoeker deze pijnpunten nogmaals benadrukt, zonder *in concreto* aan te tonen dat de gehanteerde landeninformatie niet zou toelaten om over te gaan tot de beoordeling van beschermingsverzoeken van Afghaanse onderdanen.

4.6. De Raad wijst erop dat de bewijslast in beginsel bij de verzoeker om internationale bescherming zelf rust. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift ingaat op de samenwerkingsplicht in hoofde van de commissaris-generaal, gaat hij er klaarblijkelijk aan voorbij dat de samenwerkingsplicht vervat in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU geen synoniem is voor "*gedeelde bewijslast*", maar hoogstens een nuancering inhoudt van de bewijslast die in beginsel op de schouders van de verzoeker om internationale bescherming rust. De samenwerkingsplicht vervat in de tweede zin van artikel 4, eerste lid van voormelde richtlijn volgt immers pas nadat de bewijslast, zoals omschreven in de eerste zin van voornoemd artikel, in de eerste plaats bij de verzoeker om internationale bescherming is gelegd. De commissaris-generaal moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is evenmin zijn taak om zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. De samenwerkingsplicht die op de schouders van de commissaris-generaal rust doet dus geen afbreuk aan de verplichting van de verzoeker om internationale bescherming om alle nodige elementen ter staving van hun verzoek zo spoedig mogelijk aan te brengen zodat de commissaris-generaal daarna in de mogelijkheid is om in samenwerking met de verzoeker de relevante elementen van het verzoek vast te stellen.

4.7. Wat betreft de bijzondere procedurele noden, verwijst verzoeker naar zijn minderjarigheid, evenals naar zijn psychologische kwetsbaarheid.

4.7.1. De Raad merkt op dat niet ter discussie staat dat verzoeker zowel op het moment van het indienen van zijn verzoek om internationale bescherming, als tot op heden nog minderjarig is. In de bestreden beslissing wordt vooreerst in overeenstemming met artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet vastgesteld dat er, op grond van het geheel van de gegevens in het administratief dossier, in hoofde van verzoeker als niet-begeleide minderjarige bijzondere procedurele noden konden worden aangenomen. Het persoonlijk onderhoud van verzoeker werd afgenomen door een gespecialiseerde *protection officer*, die binnen de diensten van het CGVS een speciale opleiding kreeg om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen, en die daarbij de nodige zorgvuldigheid aan de dag heeft gelegd. Na lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud oordeelt de Raad dat de betrokken *protection officer* tijdens het gehoor voldoende oog had voor de jeugdige leeftijd, maturiteit en kwetsbaarheid van verzoeker. Tevens stelt de Raad vast dat noch uit het gehoor noch uit de bestreden beslissing blijkt dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld. Op het moment van zijn persoonlijk onderhoud bij het CGVS was verzoeker reeds ruim 16 jaar en dus geen

infans, waardoor redelijkerwijs kan worden verwacht dat hij in staat is doorleefde en coherente verklaringen af te leggen over de feiten die hem ertoe hebben gebracht zijn land van herkomst te verlaten. Uit de notities van het persoonlijk onderhoud en de bestreden beslissing blijkt verder dat rekening werd gehouden met verzoekers persoonlijke achtergrond en de algemene situatie in zijn land van herkomst. In het gehoorverslag kan worden gelezen dat de *protection officer* herhaaldelijk open vragen heeft gesteld, die verzoeker toelieten om uitgebreide verklaringen af te leggen over wat hem zou zijn overkomen. Er was ook bijstand van een tolk Dari en verzoekers voogd en advocaat waren aanwezig.

Uit de notities van het persoonlijk onderhoud van verzoeker blijkt niet dat hij niet zou hebben kunnen antwoorden op bepaalde vragen, gezien zijn leeftijd. Evenmin blijkt uit het persoonlijk onderhoud noch uit de bestreden beslissing dat ten aanzien van verzoeker, gelet op zijn profiel, onredelijke verwachtingen werden gesteld.

4.7.2. Wat betreft de psychologische kwetsbaarheid, werd in de bestreden beslissing aangegeven dat uit de neergelegde attesten – waaruit blijkt dat verzoeker psychologisch wordt opgevolgd en last heeft van post-traumatische stressklachten zoals slaapmoeilijkheden, piekergedachten en concentratieproblemen – niet blijkt dat verzoeker niet in staat zou zijn om op volwaardige manier deel te nemen aan de procedure. Er wordt tevens gewezen op tegenstrijdige informatie in verband met de concentratieproblemen, waarbij dit volgens het klinisch verslag niet aanwezig is en volgens het psychologisch attest wel. Verder wijst de commissaris-generaal erop dat er voldoende pauzes werden gehouden en dat de *protection officer*, na het houden van een pauze omdat verzoeker het moeilijk kreeg naar aanleiding van vragen over zijn familie, heeft gevraagd of verzoeker het zag zitten om nog verder te gaan. Er wordt tevens aangegeven dat verzoeker op het einde van zijn persoonlijk onderhoud heeft verklaard dat hij alles kon vertellen wat hij wilde. De Raad merkt op dat uit een lezing van de notities van persoonlijk onderhoud blijkt dat de *protection officer* rekening heeft gehouden met de gevoeligheden van verzoeker en meermaals heeft geïnformeerd naar het welbevinden van verzoeker en zo nodig pauzes heeft voorzien. Uit een lezing van de notities blijkt ook dat de *protection officer* eenvoudig te begrijpen vragen heeft gesteld, waarbij onderdelen desgevallend in subvragen werden behandeld, zodat verzoeker gericht kon antwoorden. De Raad merkt op dat nergens uit de notities van het persoonlijk onderhoud blijkt dat verzoeker op een gegeven moment blokkeerde of niet in staat was om op volwaardige wijze verder deel te nemen aan het persoonlijk onderhoud. Uit het geheel van de stukken, blijkt genoegzaam dat verzoekers rechten werden gerespecteerd en dat hij volwaardig kon deelnemen aan de procedure om internationale bescherming. Verzoeker brengt geen elementen aan, die toelaten hier anders over te denken. Waar verzoeker in zijn verzoekschrift vraagt om meer waarde te hechten aan het psychologisch verslag, dan aan het verslag inzake de klinische studie, wijst de Raad erop dat beide documenten door verzoeker werden overgemaakt, zodat de commissaris-generaal deze terecht beiden heeft betrokken bij zijn beoordeling van de procedurele noden. Alleszins, benadrukt de Raad dat uit de notities van het persoonlijk onderhoud niet blijkt dat verzoeker moeilijkheden had om deel te nemen aan het onderhoud vanwege concentratieproblemen.

4.7.3. Verzoeker toont niet *in concreto* aan dat, waar of op welke wijze zijn jeugdige leeftijd en psychologische kwetsbaarheid van invloed zou zijn geweest op zijn verklaringen, laat staan dat hij zou aantonen dat, waar of op welke manier dit van invloed zou zijn geweest op de beoordeling van zijn verzoek om internationale bescherming en de inhoud van de bestreden beslissing. Verzoeker kan te dezen bezwaarlijk volstaan met zijn algemene, ongefundeerde en niet nader geconcretiseerde beweringen en verwijzing naar internationale bepalingen, evenals het verwijt dat de commissaris-generaal onvoldoende rekening zou hebben gehouden met zijn jonge leeftijd en kwetsbaarheid.

5. De beoordeling

5.1. De beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

5.1.1. Verzoeker verklaart zijn herkomstland te hebben verlaten omwille van een vrees voor vervolging door de taliban, naar aanleiding van een poging tot gedwongen rekrutering. Voor een verdere samenvatting van het vluchtrelaas verwijst de Raad naar het gestelde in het feitenrelaas in de bestreden beslissing, dat door verzoeker niet wordt betwist.

5.1.2. Verzoeker heeft naar aanleiding van zijn verzoek om internationale bescherming twee attesten neergelegd, ter attestering van zijn mentale problematiek. De neergelegde documenten geven aan dat er sprake is van post-traumatische stressklachten zoals slaapproblemen, nachtmerries, intrusies en piekergedachten. Het attest van de psycholoog maakt ook gewag van concentratieproblemen. Er wordt aangegeven dat verzoeker lijdt onder het contactverlies met zijn familie, waardoor hij zich grote zorgen

maakt, en dat hij een moeilijke vluchtroute heeft gekend. In het psychiatrisch verslag – dat werd afgenomen door psychiaters wordt, na een uitgebreide beschrijving van de afgenomen tests, geconcludeerd dat er geen manifeste psychopathologie voorhanden is, maar dat het wel belangrijk lijkt dat verzoeker terecht kan bij een psycholoog om verder met de aanwezige moeilijkheden aan de slag te gaan, om zo post-traumatische groei te bekomen.

5.1.3. In deze benadrukt de Raad dat psychologen, psychiaters en artsen vaststellingen kunnen doen met betrekking tot de (mentale) gezondheid van een patiënt. De vaststelling van een psycholoog, psychiater of arts die een persoon behandelt voor problemen met zijn/haar (geestelijke) gezondheid, bevat een weergave van een bepaald ziektebeeld dat hij onderkent en van de mogelijke oorzaak ervan. Evenwel is een psycholoog, psychiater of arts bij het vaststellen van zijn diagnose en de eventuele achterliggende feiten afhankelijk van hetgeen zijn patiënt hem verklaart. Rekening houdend met hun bevindingen kunnen psychologen, psychiaters en artsen daarbij weliswaar vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen psychische aandoening, maar zij kunnen nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waardoor de ingeroepen klachten ontstonden. Evenmin kan hieruit een exclusief causaal verband worden afgeleid. Een medisch attest geeft dan ook geen uitsluitel over de ware oorzaak van het vastgestelde ziektebeeld en volstaat op zich niet om het vluchtrelaas aannemelijk te maken. Zulke attesten kunnen bijgevolg niet als alleenstaand worden gezien binnen een beschermingsverzoek, maar maken deel uit van het geheel van de elementen die voorliggen ter beoordeling van de nood aan internationale bescherming. Het gewicht dat hieraan wordt gegeven, moet worden bepaald binnen dit geheel. *In casu* stipt de Raad aan dat uit de voorgelegde verslagen niet zomaar kan worden afgeleid dat het vluchtrelaas op waarheid zou berusten, nu blijkt dat de behandelende psycholoog zich voor de gesuggereerde oorzaak van de problematiek louter en alleen baseert op de verklaringen van verzoeker en niet op een objectieve (medische) bron van informatie. Bovendien blijkt uit de neergelegde stukken ook dat de oorzaak van verzoekers psychologische problemen tevens te vinden is in het gebrek aan contact met zijn familie en de ongerustheid die hiermee gepaard gaat, evenals de moeilijkheden die hij meemaakte op zijn vluchtroute.

5.1.4. Gelet op wat voorafgaat, meent de Raad dat aan de neergelegde medische attesten, voor wat betreft de psychologische problematiek, slechts een beperkte bewijskracht kan worden gegeven en dat dit stuk steeds moet worden beoordeeld in samenhang met de verklaringen van verzoeker hierover. In deze benadrukt de Raad dat de commissaris-generaal beschikt over een eigen bevoegdheid, verantwoordelijkheid en bekwaamheid om de geloofwaardigheid van een vluchtrelaas te beoordelen.

5.1.5. Dat verzoeker lijdt aan mentale moeilijkheden – met de daarbij horende symptomen, zoals moeilijkheden om te slapen, depressieve gedachten, nachtmerries, en dergelijke meer – wordt niet betwist. Dit kan echter niet volstaan om aan te tonen dat hij nood heeft aan internationale bescherming. Zoals uiteengezet, geven de attesten geen uitsluitel over de specifieke oorzaak of context van verzoekers problemen. Uit de attesten kan geen objectief en exclusief causaal verband worden afgeleid tussen verzoekers psychische problemen en de verklaarde vluchtmotieven. Er kan dan ook niet worden uitgesloten dat er (ook) andere oorzaken zijn voor zijn psychische problemen, wat bovendien ook wordt aangegeven in de medische attesten.

5.1.6. Evenmin kan uit de bijgebrachte verslagen worden afgeleid dat verzoeker omwille van zijn psychische problemen in de absolute onmogelijkheid verkeerde om de door hem beleefde gebeurtenissen op een coherente en consistente wijze naar voren te brengen. Er kan uit deze verslagen niet worden afgeleid dat verzoekers cognitieve vermogens en geheugenfuncties dermate zijn aangetast dat het voor de asielinstanties onmogelijk zou zijn om het verzoek om internationale bescherming op zijn geloofwaardigheid en gegrondheid te beoordelen. Uit een lezing van de notities van het persoonlijk onderhoud, blijkt zo ook niet dat verzoeker niet in staat was zijn verhaal op zelfstandige en functionele manier uiteen te zetten. Verzoeker kon het gesprek volgen, begreep de gestelde vragen en kon hierop doorgaans concrete antwoorden formuleren. Verzoeker maakte tijdens zijn persoonlijk onderhoud ook geen melding van een psychologische toestand, die hem ervan zou weerhouden volwaardige verklaringen af te leggen. In het licht van deze vaststellingen, kan de Raad niet vaststellen dat verzoeker psychologische toestand, op het moment van het persoonlijk onderhoud, van een zodanige aard was, dat deze verhinderde dat verzoeker volwaardige verklaringen kon afleggen. Door in het verzoekschrift en de aanvullende nota haar psychologische kwetsbaarheid te benadrukken, werpt verzoeker geen nieuw licht op deze beoordeling.

Wat betreft zijn hoofdpijn, en daarmee gepaard gaande agressiviteit, wijst de Raad erop dat verzoeker als dusdanig niet voorhoudt dat deze omstandigheid zijn deelname aan de procedure om internationale bescherming heeft bemoeilijkt, noch dat deze verband houden met zijn oorspronkelijke vluchtmotieven.

5.1.7. Hoewel verzoeker zich aldus wel heeft ingespannen om documentaire bewijzen voor te leggen, moet de Raad vaststellen dat de voorgelegde stukken wegens hun inhoud en relatieve bewijswaarde op zich niet volstaan om de waarachtigheid en de gegrondheid van het vluchtrelaas en de voorgehouden vervolgingsfeiten vast te stellen. Dat de voorgelegde documenten een beperkte bewijswaarde hebben, betekent echter niet dat met deze documenten geen enkele rekening moet worden gehouden tijdens het onderzoek naar de relevante elementen van het beschermingsverzoek. Deze documenten maken deel uit van een integrale geloofwaardigheidsbeoordeling. Ze moeten dan ook worden beoordeeld en gewogen binnen het geheel van alle relevante verklaringen, stukken en landeninformatie. De Raad zal dus nagaan of verzoekers verklaringen voldoende coherent, volledig, doorleefd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met het land van herkomst en in samenhang met voorgelegde documenten, geloofwaardig kunnen worden geacht en blijf geven van een gegronde vrees voor vervolging

5.1.8. De commissaris-generaal oordeelt in de bestreden beslissing dat geen geloof kan worden gehecht aan het voorgehouden vluchtrelaas met betrekking tot de gedwongen rekrutering, op grond van de volgende overwegingen:

(a) uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat de taliban zelden gebruik maken van gedwongen rekrutering, waarbij rekrutering door de taliban doorgaans gebaseerd is op lokale verankering, er beroep wordt gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen en verzoeker niet aannemelijk maakt waarom zijn geval afwijkt van de geschetste rekruteringswijze van de taliban;

(b) verzoeker verklaarde tijdens zijn persoonlijk onderhoud dat er geen taliban aanwezig was in zijn regio of dat hij minstens niet wist of er mensen van de taliban aanwezig waren en van wie van de taliban zijn rekruteringsbrief kwam, waarbij dit de beweerde rekrutering door de taliban op de helling plaatst;

(c) verzoeker legt incoherente en vage verklaringen af omtrent de wijze waarop de taliban hem probeerden te rekruteren, waarbij (i) verzoeker bij DVZ enkel gewag maakte van brieven afgeleverd bij de moskee en geen gewag maakte van de brief in de straat voor de voordeur; (ii) verzoeker bij DVZ verklaarde dat de moellah van de moskee over de taliban sprak telkens verzoeker naar de moskee ging, terwijl hij bij het CGVS verklaarde dat de moellah dit slechts één keer heeft gedaan, met name toen hij de brief van de taliban in zijn handen had; (iii) het is onaannemelijk dat de taliban meteen zou overgaan tot het noemen van namen van personen die zich bij hen moesten voegen, zonder dat de moellah ooit eerder over de taliban had gesproken; (iv) verzoeker geen eenduidige verklaringen aflegt van wat van hem werd verwacht bij de taliban; (v) verzoeker stelt dat twee neven werden gerekruteerd, doch waarbij het opmerkelijk is dat hun namen niet in de rekruteringsbrief van de taliban staan vermeld.

5.1.9. In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, hebben betrekking op de kern van het vluchtrelaas en zijn pertinent alsook draagkrachtig. Het komt de verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen.

5.1.10. De Raad stelt vast dat verzoeker er in voorliggend verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen.

5.1.11. Verzoeker benadrukt zijn jonge leeftijd op het moment van de vervolgingsfeiten. De Raad beaamt dat de graad van medewerking, bewijslast en verantwoordelijkheid in hoofde van een verzoeker moet worden beoordeeld in het licht van zijn individuele omstandigheden. Van een minderjarige verzoeker kan immers niet dezelfde graad van medewerking en verantwoordelijkheid worden verwacht als van een meerderjarige verzoeker. De UNHCR "*Guidelines on international protection no. 8: Child Asylum Claims under Articles 1(A)2 and 1(F) of the 1951 Convention and/or 1967 Protocol relating to the Status of Refugees*", paragraaf 73, wijzen er terecht op dat voor beschermingsverzoeken van kinderen het nodig kan zijn dat een asielautoriteit een grotere bewijslast op zich neemt, vooral wanneer het een niet-begeleide minderjarige betreft. Echter dient de Raad vast te stellen dat noch uit een lezing van de notities van het persoonlijke onderhoud, noch uit een lezing van de bestreden beslissing dat er van verzoeker kennis of elementen werden verwacht, die het begrip van een minderjarige te boven gaan. Er werden algemene vragen gesteld omtrent zijn verblijfsplaatsen, zijn levensomstandigheden, zijn familie en de elementen die aan de grondslag van zijn vluchtrelaas liggen. Het betreffen vragen waarvan verwacht kan worden dat iemand die verklaart in deze omstandigheden te hebben geleefd en deze feiten te hebben meegemaakt, hierop coherente en correcte antwoorden kan formuleren, ongeacht de leeftijd. Verzoeker maakt niet *in concreto* aannemelijk waarom zijn jonge leeftijd, op het moment van de vervolgingsfeiten en het persoonlijke onderhoud, de beoordeling van de commissaris-generaal aan het wankelen zou brengen.

5.1.12. De Raad treedt de commissaris-generaal bij, in zijn beoordeling dat de door verzoeker aangehaalde vrees met betrekking tot de gedwongen rekrutering niet aannemelijk zijn. De commissaris-generaal baseerde zich op volgende pertinente overwegingen:

*“Wat betreft je verklaring dat je Afghanistan hebt verlaten uit vrees voor rekrutering door de taliban en je omwille hiervan een vrees voor vervolging zou dienen te koesteren in geval van terugkeer, dient er vooreerst op gewezen te worden dat uit de beschikbare informatie (**EASO Recruitment by armed groups** beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/Afghanistan_recruitment.pdf, het EUAA-rapport **Afghanistan. Targeting of Individuals** van augustus 2022 https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf en de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistanjanuary-2023>) blijkt dat de taliban zelden gebruik maakt van gedwongen rekrutering omdat ze voldoende vrijwilligers hebben die zich bij hen willen aansluiten. Rekrutering door de taliban is doorgaans gebaseerd op lokale verankering. Er wordt beroep gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en gemeenschappelijke belangen. Individuele en gedwongen rekrutering zoals door u wordt beschreven, komt slechts zelden voor. Doorgaans beschikken de taliban immers over voldoende vrijwilligers. Dat een dergelijke rekrutering zou plaatsvinden zonder enige tussenkomst van de lokale vertegenwoordigers is in de tribale Afghaanse samenleving dan ook veeleer ongeloofwaardig. Waar u beweerde dat de Taliban via de mullah rekruteerde, moet verwezen worden naar onderstaande vaststellingen waaruit blijkt dat hieraan geen geloof kan gehecht worden. Je slaagde er bovendien niet in in concreto aannemelijk te maken dat jouw persoonlijk geval afwijkt van de hiervoor geschetste rekruteringswijze van de taliban.*

Zo mag jouw bewering dat de taliban je probeerde te rekruteren verbazen aangezien je verklaarde tijdens je persoonlijk onderhoud dat er geen taliban aanwezig was in je regio. Nogmaals gevraagd of er niemand van de taliban in je regio aanwezig was, antwoordde je negatief en voegde je toe dat je het niet wist (NPO p. 8). Verder wist je niet van wie van de taliban die rekruteringsbrief kwam (NPO p. 13). Van iemand die beweert door de taliban benaderd te zijn om gerekruteerd te worden, kan nochtans verwacht worden dat deze goed op de hoogte is van de aanwezige taliban in zijn regio. Het feit dat er volgens jou geen taliban aanwezig was in je regio, of dat je hier niet van op de hoogte was, zet de door jouw beweerde rekrutering door de taliban op de helling.

De manier waarop de taliban je probeerde rekruteren is evenmin overtuigend, te meer je hier vage en incoherente verklaringen over aflegde. Zo vertelde je voor de DVZ dat de taliban brieven naar de moskee stuurde bedoeld voor het ganse dorp. Je repte met geen woord over een brief in de straat voor je voordeur (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Gewezen tijdens je persoonlijk onderhoud op je verklaringen voor DVZ volhardde je louter in je verklaringen dat er twee brieven waren, één in de moskee en één in de straat (NPO p. 18). Voorts is het opmerkelijk dat je voor de DVZ vertelde dat de mullah van de moskee over de taliban praatte telkens je naar de moskee ging (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens je persoonlijk onderhoud vertelde je echter dat de mullah slechts één keer sprak over de taliban, namelijk toen hij die brief van de taliban in zijn handen had. Dat die mullah van de moskee – van wie u vermoedt dat hij banden heeft met de taliban (NPO p. 13) – nog nooit over de taliban gepraat had, voordat hij die rekruteringsbrief in zijn handen had, maakt het weinig aannemelijk dat de taliban dan meteen van uit het niets zou overgaan tot het noemen van namen die zich bij hen zouden moeten aansluiten (NPO p. 13). Eveneens opmerkelijk is dat je er niet in slaagde eenduidige verklaringen af te leggen over wat er precies van jou verwacht werd bij de taliban. Voor de DVZ verklaarde je dat de mullah van de moskee vertelde dat je op jouw leeftijd nog geen wapen kon dragen, maar dat je met explosieven een aanslag kon plegen in de bazaar (Vragenlijst CGVS, vraag 3.5, afgenomen op DVZ). Tijdens je persoonlijk onderhoud beweerde je echter dat je volgens de mullah een opleiding zou volgen om te kunnen vechten. Als je niet zou kunnen vechten, zou je een bommenvest krijgen om te dragen (NPO p. 14). Wat die opleiding precies inhield, of waar die zou plaatsvinden, wist je verder niet (NPO p. 13-14). Dat er twee neven van jou, S. en J., werden meegenomen door de taliban kan evenmin zomaar voor waar aangenomen worden (NPO p. 15). Immers het is opmerkelijk dat deze twee neven niet vermeld werden in de rekruteringsbrief van de taliban, waarin er volgens jou sprake was van M., W., A. B., E. en P. (NPO p. 13).

Uit je verklaringen blijkt niet dat er ten aanzien van jou een beroep werd gedaan op familiale en clanloyaliteit, tribale banden, persoonlijke vriendschappen, sociale netwerken en/of gemeenschappelijke belangen teneinde je bij de taliban te laten aansluiten. Bovenstaande vaststellingen doen dan ook besluiten dat er geen geloof kan worden gehecht aan je bewering dat de taliban je probeerde rekruteren”. Verzoeker slaagt er niet in deze pertinente overwegingen aan het wankelen te brengen. Verzoeker voert een gans betoog, dat de werkwijze van de taliban niet moet worden bekeken in de context van gedwongen rekrutering, maar in de context van niet-aflatende propaganda die de lokale bevolking dwingt te kiezen aan wie zij loyaal zijn. Hij verwijst hierbij naar landeninformatie, waaruit onder meer blijkt dat de taliban

“night letters” gebruikt om steun te eisen van de lokale overheid en hen te waarschuwen voor straffen, indien zij niet gehoorzamen. Noch de commissaris-generaal, noch de Raad betwisten echter dat de taliban methodes van intimidatie en bestraffing gebruiken om burgers te dwingen zich naar hun richtlijnen te schikken. Het gaat er *in casu* evenwel om dat verzoeker er niet in slaagt aannemelijk te maken dat hijzelf door de taliban werd benaderd om zich bij hen te voegen, in de door hem geschetste omstandigheden. Verzoekers betoog dat de benadering door de taliban dient te worden bekeken vanuit een eerder symbolische waarde, waarbij mensen hierdoor onder druk worden gezet om onmogelijke keuzes te maken, om verschillende loyaliteiten te testen en om hen onder hun macht te houden, doet hier niet anders over denken. Verzoeker tracht hiermee een andere wending aan zijn verklaringen omtrent zijn individuele rekrutering te verschaffen, doch dit kan niet overtuigen. De Raad merkt op dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud geen gewag heeft gemaakt van dergelijke ruimere context, waarbij hij zijn rekruteringspoging wel degelijk kaderde binnen een individuele context, waarbij jongens werden benaderd teneinde ofwel een opleiding om te vechten te volgen ofwel om een zelfmoordaanslag te plegen. Waar verzoeker ingaat op de verklaringen met betrekking tot de door hem ontvangen brieven, verwijst hij naar een arrest van de Raad, waarin werd vastgesteld dat van een minderjarige in mindere mate kan worden verwacht om een inschatting te kunnen maken van het onderscheid tussen een gedetailleerd overzicht van alle feiten en een korte uiteenzetting hiervan. *In casu* kan deze verschoning evenwel de vastgestelde inconsistentie niet verklaren. De Raad merkt op dat verzoeker bij DVZ duidelijk een overzicht heeft gegeven van de feiten die aan zijn vlucht voorafgingen, waarbij hij gewag maakte van de brieven afgeleverd aan de moskee, evenals van de geruchten in het dorp dat de taliban de volgende dag zouden komen. Dat verzoeker er wel in slaagt dergelijke verklaringen af te leggen, die getuigen van een zekere graad van detaillering, maar nalaat te vermelden dat hij tevens een brief op enkele meters van zijn huis heeft gevonden, ondergraaft de geloofwaardigheid van zijn verklaringen. De Raad benadrukt in deze ook dat verzoeker bij DVZ uitdrukkelijk verklaarde dat de moellah “*telkens we gingen bidden over de taliban [praatte]*” en dat hij hen wilde overtuigen zich bij de taliban aan te sluiten (zie AD, “vragenlijst cgvs”, vraag 5). Dit staat in schril contrast met de verklaringen, afgelegd bij het CGVS, waar verzoeker stelde dat de moellah nooit eerder over de taliban sprak en dit slechts voor het eerst deed op de dag dat de brieven van de taliban aankwamen.

Waar verzoeker nog kritiek uitoefent op het gegeven dat de bestreden beslissing getuigt van een plausibiliteitsbeoordeling die louter is gesteund op wat de commissaris-generaal zinnig meent te vinden, benadrukt de Raad dat de ongeloofwaardigheid van een asielrelaas niet alleen kan worden afgeleid uit tegenstrijdigheden, maar ook uit vage, incoherente en onaannemelijke verklaringen, zoals *in casu*. De commissaris-generaal noch de Raad moeten bewijzen dat de aangehaalde feiten onwaar zouden zijn. Het komt daarentegen aan verzoeker toe om de feiten die hij aanhaalt en waarop hij zijn vrees voor vervolging steunt *in concreto* aannemelijk te maken en met betrekking tot de inconsistenties en onaannemelijkheden waarop wordt gewezen in de motivering van de bestreden beslissing een logische en afdoende uitleg of verklaring te bieden, waartoe hij evenwel in gebreke blijft. Verzoeker brengt met zijn kritiek nog steeds geen concrete elementen bij die de door hem geopperde houding van de taliban aannemelijk en geloofwaardig maakt.

5.1.13. Het geheel aan documenten en verklaringen van verzoeker in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang alsook in het licht van de algemene situatie in Afghanistan, acht de Raad de voorgaande bevindingen voldoende determinerend om te besluiten dat verzoeker niet aannemelijk maakt Afghanistan te hebben verlaten omwille van een gegronde vrees voor vervolging door de taliban. De Raad acht de motieven in de bestreden beslissing aangaande de onduidelijkheid omtrent de door verzoeker geschetste vertrekomstandigheden en contacten met zijn familie in deze dan ook overtuigend, zodat er zich geen onderzoek van de door verzoeker geuite kritiek op deze motieven opdringt. Uit wat voorafgaat is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan verzoekers voorgehouden problemen. Daarmee is dan ook komen vast te staan dat de cumulatieve voorwaarden van artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet niet zijn voldaan en dat bijgevolg het voordeel van de twijfel niet kan worden verleend aan verzoeker. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld door artikel 1, A (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet.

5.1.14. Verzoeker maakt verder in zijn verzoekschrift en zijn aanvullende nota melding van een vrees om vervolging, vanwege het verhoogd risico om bij een terugkeer te worden beschouwd als “verwesterd” of als een ongelovige, omwille van zijn langdurig verblijf in Europa. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 e.v.). De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de Islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de Islamitische waarden. Om de interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de-facto*-regering opnieuw het ‘Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice’ (Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar) (hierna: het MPVPV) opgericht (EASO “*Afghanistan Country Focus*”, januari 2022, p. 25 0e.v.).

Hoewel het toepasselijke rechtskader onduidelijk blijft, heeft de *de-facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de-facto*-regeringen, wel reeds verschillende decreten en richtlijnen uitgevaardigd. In juni 2022 rapporteerde UNSG dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 29-31 en EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 41 ev.).

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname (UNAMA “*Human Rights in Afghanistan: 15 August 2021 to 15 June 2022*”, p. 17).

Er bestaan hierbij lokale verschillen in de sociale normen en in de handhaving van deze normen (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48). Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels uitgebreider dan was voorzien door het *de-facto*-ministerie in Kabul. Dit gebeurt onder meer in de provincies Takhar en Badakhshan waar het *de-facto*-ministerie zijn regels op een bijzonder gewelddadige manier handhaaft (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45). Er is ook onduidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft (voetnoot 152 Sabawoon Samim, “Policing Public Morality: Debates on promoting virtue and preventing vice in the Taliban’s second Emirate”, van 15 juni 2022 in EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 30).

In het bijzonder wat betreft “*zina*” – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijks seksuele betrekkingen en kan tevens worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. Zo wordt onder meer melding gemaakt van de arrestatie door de MPVPV van een mannelijke en vrouwelijke collega, die tezamen in één auto reden, waarbij hun dode lichamen de volgende dag werden gevonden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden (EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 35, 87-88 en 95-96).

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23-24). In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“Ministry of Communications and Information Technology”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken (EUAA, “*Afghanistan targeting of individuals*”, p. 44). In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt (Denmark, DIS, Afghanistan, “*Taliban’s impact on the population*”, juni 2022, p. 23 waarnaar wordt verwezen in de EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022)

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder talibansympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De hoogste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de ethische overtuigingen en de manier van denken van personen die naar het Westen gaan in gedrang kunnen komen en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de Islam en het Islamitische systeem te verzinnen om asiel te bekomen (voetnoot 476, TOLONews, “*Fears, Needs of Fleeing Afghans Must Be Addressed: Akhundzada*”, 8 December 2021 in EUAA “*Afghanistan targeting of*

individuals”, augustus 2022, augustus 2022, p. 51). Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en waarvan wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijten. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 50-51). Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge talibanfunctionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 53-55). Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun ‘oorspronkelijke status’, zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 55).

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld (EUAA *“Afghanistan targeting of individuals”*, augustus 2022, p. 51). Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen (EUAA *“Guidance Note”* van april 2022 die verwijst naar de EASO COI query *“Afghan nationals perceived as ‘Westernised’*”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann).

Uit objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen.

Wel kunnen volgende risicoprofielen worden aangeduid:

- (i) personen “die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden”, dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;
- (ii) personen die “verwesterd” zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-moslim, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in Westerse landen. Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal daadwerkelijk verwesterd zijn. Er dient sprake te zijn van kenmerken of overtuigingen die dermate fundamenteel zijn voor de identiteit of morele integriteit van een verzoeker dat niet mag worden gevraagd dat hij deze opgeeft (HvJ 5 september 2012, in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11, Bondsrepubliek Duitsland tegen Y en Z, punten 70-71). Evenmin zal elke Afghaan die terugkeert uit Europa een verwestering worden toegedicht omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens (hierna: EHRM) van 28 juni 2011, par. 275, en wat het EHRM daarin heeft overwogen over de mogelijkheid *“to play the game”*. Het komt aan verzoeker toe *in concreto* aan te tonen dat hij daadwerkelijk is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd.

Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risico-analyse naar de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging, dringt zich een individuele

beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van “zina” kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

Aldus kan de Raad de richtsnoeren van EUAA waarnaar de commissaris-generaal in zijn aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA “Country guidance: Afghanistan”, januari 2023, p. 21 en 72-79)

5.1.15. De Raad wijst vooreerst op het gestelde in de bestreden beslissing: *“Waar je stelt dat je in Afghanistan niet dezelfde vrijheden hebt als in België, zoals in je kledijkeuze, het drinken van alcohol of het omgaan met meisjes, moet worden vastgesteld dat hieruit geen vrees voor vervolging of risico op ernstige schade in uw hoofde kan worden afgeleid (NPO p. 12). Je hebt immers niet aangetoond dat je dermate verwesterd zou zijn dat je je niet meer zou willen of kunnen schikken naar de in Afghanistan vigerende wetten, regels en gebruiken, en dat je bij een terugkeer naar Afghanistan aldaar niet zou kunnen aarden en je leven er niet zou kunnen opnemen en uitbouwen. Waar je advocaat verklaarde dat je bokst en dat sporten verboden is door de taliban (NPO p. 18), dient opgemerkt dat je niet aantoont dat boksen van dermate fundamenteel belang is voor jouw identiteit of morele integriteit dat er van jou niet mag verwacht worden dat je dit opgeeft indien je hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren. Evenmin heb je aannemelijk gemaakt dat deze sportbeoefening een uiting is van jouw politieke of religieuze overtuiging. Daarenboven moet worden vastgesteld dat je tot 14-jarige leeftijd in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat je in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afgaanse waarden en normen. Bovendien stel je nog steeds aan islamitische gedragingen zoals het gebed en de ramadan deel te nemen (NPO p. 5). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afgaanse waarden en normen, of dat je je deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer”*

5.1.16. De Raad herhaalt dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat deze levenswijze bijzonder belangrijk is voor hem en een wezenlijk bestanddeel vormt van zijn identiteit of zijn morele integriteit. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afgaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker blijkt daartoe evenwel in gebreke. Verzoeker toont verder niet *in concreto* aan dat in zijn hoofde sprake is van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen waardoor hij bij terugkeer naar Afghanistan met een redelijke mate van waarschijnlijkheid door de traditionele Afgaanse maatschappij en de taliban zal worden gepercipieerd als verwesterd én zal worden geviséerd/vervolgd.

5.1.17. De Raad erkent dat verzoeker bij het verlaten van Afghanistan en het indien van zijn beschermingsverzoek op 6 september slechts 14 à 15 jaar oud was. Verzoeker heeft heden de leeftijd van 17 jaar. Verzoekers leeftijd wordt niet betwist. Verzoeker verblijft sinds september 2021 in België, dit is ondertussen twee jaar. De Raad is er zich van bewust dat verzoeker, gelet op zijn minderjarigheid bij aankomst in België, een deel van zijn puberteit, een belangrijke en bijzondere fase in de ontwikkeling van een jongere, in België heeft doorgebracht. Deze vormende jaren zijn essentieel in het vormen van een wereldbeeld en het aannemen van waarden en normen, waardoor hij zich, gelet op de blootstelling aan de Belgische samenleving, onbewust “westerse” gedragingen en kenmerken eigen kan hebben gemaakt. Echter dient te worden vastgesteld dat uit de *in casu* voorliggende stukken blijkt dat verzoeker nog steeds een zeer hechte persoonlijke verbinding met Afghanistan en de Afgaanse waarden voelt. In het door verzoeker neergelegde psychiatrisch verslag wordt aangegeven dat verzoeker, als Afgaan, regels, geloof en respect voor zijn (groot)ouders erg belangrijk vindt. Verzoeker verklaarde hierbij dat zijn geloof een belangrijke rol speelt in zijn dagelijkse leven, waarbij hij bidt indien hij zich niet goed voelt en waarbij het lezen van de Koran hem kracht biedt. Hij is trots op zijn Afgaanse wortels, symbool voor regels en respect en zijn geloof is voor hem één van de belangrijkste componenten van zijn identiteit, waar hij ook steun in vindt. Ook bij zijn persoonlijk onderhoud verklaarde hij de islamitische rituelen op te volgen (zie NPO, p. 5). Rekening houdend met deze context, moet worden vastgesteld dat verzoekers uiteenzetting

in zijn verzoekschrift en aanvullende nota's te beperkt is, alsook de nodige verdere stoffering, onderbouwing, concretisering en uitwerking mist om enige (toegeschreven) verwestering aannemelijk te maken. De Raad stelt vooreerst vast dat de uiteenzetting omtrent de invulling van het leven van verzoeker, zoals opgenomen in de pagina's 14 t.e.m. 16 van de aanvullende nota van 19 augustus 2023, betrekking hebben op een ander dossier. Dit wordt ook bevestigd door de aanwezige raadsvrouw ter terechtzitting. Uit de stukken die betrekking hebben op verzoeker zelf, blijkt dat hij OKAN-onderwijs heeft gevolgd, dat hij – hoewel de overgemaakte loonfiche zeer moeilijk leesbaar is – alhier heeft gewerkt, dat hij heeft deelgenomen aan zes sessies van het programma “*Mind Spring*” en dat hij lid is van een boksclub. Tevens stelt verzoeker alhier een vriendin te hebben, doch de Raad stelt vast dat verzoeker ten behoeve hiervan enkel twee screenshots van wat hij stelt dat een videogesprek met zijn vriendin is overmaakt, evenals een video van communicatie op WhatsApp, waarbij verzoeker en zijn vriendin elkaar aanspreken als “*oma*” en “*opa*”. Enige verdere concrete toelichting over deze relatie ontbreekt. De voorliggende elementen, die weliswaar aantonen dat verzoeker inspanningen doet om mee te draaien in de Belgische maatschappij, kunnen – gelet op de concrete omstandigheden van de zaak – niet opwegen tegen de omstandigheid dat *in casu* nog blijkt is van een sterke persoonlijke verbondenheid met de Afghaanse waarden.

5.1.18. De duur van zijn verblijf in België sinds september 2021, *in casu* twee jaar, is verder niet dermate lang dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker door dit tijdsverloop dermate is verankerd in de Belgische samenleving dat hij geen sterke voeling meer zou hebben met zijn land van herkomst en niet langer bekend zou zijn met de Afghaanse normen en waarden. De Raad herhaalt dat verzoeker weliswaar nog minderjarig was toen hij Afghanistan verliet, doch dat – gelet op de concrete omstandigheden van huidige zaak – niet wordt aangetoond dat deze omstandigheid op zich zou maken dat hij zich niet langer kan conformeren aan de Afghaanse normen en waarden, zoals vormgegeven door de taliban. Gelet op het gegeven dat hij reeds bijna 15 jaar oud was, kan worden afgeleid dat hij in Afghanistan ook al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Gelet op volhardende verbondenheid met de Afghaanse normen, kan niet worden aangenomen dat hij totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen en zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij een terugkeer. Minstens concretiseert verzoeker onvoldoende waarom dit zo zou zijn. Verzoeker concretiseert niet op welke wijze het verblijf in België een dermate evolutie in zijn persoonlijkheid heeft teweeggebracht. Dat verzoeker geen contact meer zou hebben met zijn familie, doet geen afbreuk aan het voorgaande. Alleszins blijkt uit de aanvullende nota dat verzoeker middels contact via de familieleden van zijn neef heeft vernomen dat zijn ouders zijn gevlucht. Er is derhalve opnieuw sprake van een zeker contact tussen verzoeker en zijn (ruimere) familieleden, waarbij ook deze ruimere familieleden hem desgevallend meer informatie kunnen verstrekken over de thans geldende normen en waarden.

5.1.19. Verzoeker gaat verder nog in op zijn hoofdpijn, dewelke aanleiding geeft tot agressieve incidenten – zoals het slaan op meubilair en het verbaal agressief worden – die buiten zijn wil om gebeuren. Tevens benadrukt hij andermaal zijn psychologische moeilijkheden. De Raad wijst erop dat verzoeker hiermee onvoldoend uiteenzet waarom hij moet worden beschouwd als het in de EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023 aangemerkte risicoprofiel van personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen. Wat betreft de hoofdpijn, wijst de Raad erop dat uit de stukken blijkt dat verzoeker hier reeds sinds zijn drie- à vierjarige leeftijd mee te kampen heeft en aldus ook geruime tijd in Afghanistan hiermee verbleef. Verzoeker heeft tijdens de procedure om internationale bescherming nooit zelf gewag gemaakt van enige problemen die hij hierdoor zou hebben ondervonden en evenmin van een stigmatisering of uitsluiting hierdoor. Uit de neergelegde stukken blijkt dat verzoeker, nadat hij tezamen met zijn voogd en het opvangcentrum een open gesprek heeft gehad over een aantal incidenten in het opvangcentrum, in het ziekenhuis werd onderzocht, waarbij een aantal onderzoeken werden gevoerd naar de herkomst van deze hoofdpijn. Er liggen echter geen concrete (medische) attesten voor, ter ondersteuning voor de stelling dat verzoeker dermate oncontroleerbare woede-uitbarstingen zou hebben, dat hij bij een terugkeer riskeert “*door de mand te vallen*” of meteen in het vizier te komen van de taliban. Evenmin concretiseert verzoeker voldoende op welke wijze zijn depressieve klachten een bijkomend risico zouden opleveren of hem zouden verhinderen om “het spel” te spelen.

5.1.20. Waar verzoeker in het algemeen nog verwijst naar de risico's bij controle van zijn sociale mediaprofielen, wijst de Raad erop dat verzoeker niet aantoont dat de inhoud van zijn sociale media van die aard is dat het onoverkomelijk zou zijn voor zijn identiteit of morele integriteit om bij terugkeer naar Afghanistan de inhoud van zijn sociale media te wissen of de volledige accounts te verwijderen. Er liggen verder ook geen indicaties voor dat de taliban op heden kennis zou hebben van de activiteiten van verzoeker op sociale media. Dat verzoeker afkomstig is uit een plattelandsgebied in de provincie Nangarhar, volstaat niet om een risico bij terugkeer vast te stellen. De Raad erkent dat de ISKP, en het

Salafistische gedachtengoed, traditioneel meer aanwezig is in Nangarhar. Verzoeker werkt echter niet verder concreet uit waarom het gegeven dat hij afkomstig is uit dit gebied, op zich voldoende is om een risico bij terugkeer in zijn hoofde vast te stellen.

5.1.21. Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, gelet op de ongeloofwaardigheid van zijn relaas (zie *supra*). Evenmin zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban.

5.1.22. Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering, discriminatie of uitstoting. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Hetzelfde geldt voor de verwijzing van verzoeker naar algemene informatie over terugkeerders uit Europa die door hun familie worden verstoten omdat zij met schamte en mislukking worden geassocieerd. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen blijkt nergens uit de voorhanden zijnde informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld (EUAA “Guidance Note” van januari 2023, die verwijst naar de EASO COI query “Afghan nationals perceived as ‘Westernised’”, 2 september 2020 met link naar het onderzoek van F. Stahlmann). Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging of ernstige schade.

5.1.23. Verzoekers betoog in zijn verzoekschrift en aanvullende nota dat hij geen Afghaans reisdocument heeft en dat de Afghaanse ambassade te Ukkel, die tot december 2022 nog geen documenten afleverde, door de taliban wordt aanzien als niet loyaal aan de taliban, is te dezen niet dienstig daar noch de bestreden beslissing, noch dit arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. De hypothetische constructie van verzoeker rond het risico om te reizen met een eventueel niet geschikt paspoort is niet dienstig in het kader van het onderzoek naar een internationale beschermingsnood. De thans beschikbare informatie in verband met terugkeer is bovendien voldoende en in de regel, voor iemand als verzoeker zonder specifiek profiel, niet problematisch. Waar verzoeker bemerkt dat hij verschillende *checkpoints* zal moeten passeren op zijn terugreis, merkt de Raad op dat de controleposten zich hoofdzakelijk in en rond Afghaanse steden bevinden en vooral zijn bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel, met name voormalige medewerkers die zijn gelinkt aan de voormalige Afghaanse overheid en veiligheidsdiensten. De taliban beschikken over lijsten met namen en foto's van voormalige medewerkers (EUAA “Key socio-economic indicators in Afghanistan”, augustus 2022, p. 68 en p. 70). Nadat een aantal schietpartijen zich aan de controleposten hebben voorgedaan, hebben de *de-facto* talibanautoriteiten opgeroepen om meer ‘professionals’ in dienst te nemen en werd ook een speciale eenheid opgericht om toezicht te houden op de controleposten (EUAA “Afghanistan targeting of individuals”, augustus 2022, p. 32). Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden. De focus van de taliban ligt op het opsporen van tegenstanders of voormalige medewerkers van het Afghaanse leger en politie. Verzoeker toont in de huidige stand van zaken echter niet aan dat hij over een specifiek profiel beschikt waardoor hij persoonlijk zou worden gevisieerd bij deze controleposten. Zoals hierboven uiteengezet, blijkt niet dat verzoeker voor zijn vertrek in het vizier stond van de taliban, noch blijkt dat hij bij terugkeer in hun vizier zou komen, noch zijn er concrete indicaties die daarop wijzen. De algemene informatie waaruit zou blijken dat er niet zonder meer geloof kan worden gehecht aan de belofte van de taliban tot veilige terugkeer vanuit het Westen en de behandeling van personen die proberen te vertrekken en die terugkeren, vermag, gelet op het gebrek aan concrete en op verzoekers persoon betrokken elementen, evenmin in hoofde van verzoeker een gegronde vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade aan te tonen. Het betoog dat er voor andere herkomstlanden wel een analyse zou worden gemaakt van deze risico's, volstaat niet. Verzoekers land van herkomst betreft Afghanistan, zodat niet dienstig kan worden gekeken naar de situatie en beoordeling in andere herkomstlanden. De Raad herhaalt nogmaals dat genoegzaam werd vastgesteld dat een terugkeer voor een Afghaan zonder risicoprofiel, zoals verzoeker, in regel niet problematisch is.

5.1.24. Gelet op verzoekers individuele omstandigheden kan *in casu* niet worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging of ernstige schade omwille van een terugkeer uit Europa en/of een (toegeschreven) verwestering en/of een (toegeschreven) overschrijding van religieuze, morele en/of sociale normen.

5.1.25. Aangezien hierboven werd vastgesteld dat niet kan worden aangenomen dat verzoeker is verwesterd of dat hij als dusdanig zal worden beschouwd, is de vraag of de door verzoeker aangehaalde vrees voor vervolging omwille van een (toegeschreven) verwestering al dan niet verband houdt met het Vluchtelingenverdrag op grond van het behoren tot een welbepaalde sociale groep, godsdienst of politieke overtuiging, dan ook niet relevant noch dienstig.

5.1.26. In zoverre verzoeker nog gewag maakt van het leven onder talibanbewind, wijst de Raad er nog op dat een vrees voor vervolging (of een reëel risico op het lijden van ernstige schade) *in concreto* moet worden aangetoond. Uit de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier blijkt weliswaar dat er in Afghanistan een repressief regime van kracht is, waarbij de sharia wordt ingevoerd en geïmplementeerd en lijfstraffen, willekeurige aanhoudingen, ontvoeringen en moorden plaatsgrijpen, doch niet dat er sprake is van een situatie waarbij alle Afghaanse mannen het slachtoffer worden van vervolging of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing door de taliban. De door verzoeker in zijn verzoekschrift geciteerde landeninformatie bevestigen dat praktijken van buitensporige bestraffingen nog steeds plaatsvinden, en dat het talibanregime zeer repressief is, maar hieruit kan niet worden afgeleid dat elke Afghaan die vanuit Europa terugkeert zal worden geviséerd of onderworpen aan vervolging of onmenselijke of vernederende behandelingen, noch brengt verzoeker informatie bij die daar heden doet toe besluiten. Een individuele beoordeling blijft bijgevolg noodzakelijk.

5.1.27. De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

5.2. De beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

5.2.1. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1. De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2. Ernstige schade bestaat uit:

a) doodstraf of executie; of,

b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,

c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”

Dit artikel vormt de omzetting van de artikelen 2 (f) en 15 van de richtlijn 2011/95/EU (voorheen de oude artikelen 2(e) en 15 van de richtlijn 2004/83/EG van de Raad van 29 april 2004 inzake minimumnormen voor de erkenning van onderdanen van derde landen en staatlozen als vluchteling of als persoon die anderszins internationale bescherming behoeft, en de inhoud van de verleende bescherming).

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij nood heeft aan de subsidiaire beschermingsstatus, bij terugkeer naar het land van herkomst een *“reëel risico”* loopt. Het risico moet echt zijn, en dus werkelijk en niet hypothetisch. Paragraaf 2 van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip *“ernstige schade”* door drie onderscheiden situaties te voorzien.

5.2.2. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, volstaat de vaststelling dat verzoeker op deze grond geen subsidiaire bescherming vraagt

5.2.3. Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling. Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de “*Country Guidance: Afghanistan*” van EUAA van januari 2023 (p. 111: “*Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.*”).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actor-vereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, in casu de actoren vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door de commissaris-generaal, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig waren, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afgaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel,

aanhoudende en ernstige droogteperiodes, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19 pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieuomstandigheden zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

5.2.4. Verzoeker brengt geen elementen aan die tot een andersluidende conclusie kunnen leiden.

Verzoeker meent dat de huidige situatie in Afghanistan niet meer vergelijkbaar is met de situatie ten tijde van het arrest S.H.H. van het EHRM. Er is immers niet langer een functionerende centrale regering aanwezig nu het land volledig onder controle staat van een islamitische groepering. Daardoor zou de huidige situatie eerder vergelijkbaar zijn met deze in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi van het EHRM.

Dit standpunt kan niet worden bijgetreden. In tegenstelling tot de situatie in Somalië ten tijde van het arrest Sufi en Elmi is er heden in Afghanistan wel degelijk een de-factoregering aanwezig, met de-factoministers en de-factofunctionarissen (EUAA *"Afghanistan security situation"*, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan. Ook het gegeven dat de taliban de sharia hebben ingevoerd en geïmplementeerd in Afghanistan, net zoals al-Shabaab in Somalië, maakt niet dat de situatie vergelijkbaar is met deze in het arrest Sufi en Elmi. Overigens is Afghanistan niet het enige land dat stelt dat de sharia wordt ingevoerd. Het grootste verschil is dat de huidige humanitaire crisis in Afghanistan niet het gevolg is van willekeurige oorlogsmethoden of andere geweldshandelingen, zoals dat in het arrest Sufi en Elmi wel het geval was. Tevens wordt in het arrest Sufi en Elmi nergens verwezen naar enige internationale sanctie of de gevolgen ervan, ondanks verzoekers beweringen daaromtrent. Een ander groot verschil met de situatie die in het arrest Sufi en Elmi werd besproken, is dat al-Shabaab internationale hulporganisaties toegang weigerde tot de Somalische gebieden onder zijn controle. Er is in de beschikbare landeninformatie evenwel geen enkele ernstige aanwijzing die erop duidt dat de taliban heden IGO's of NGO's op systematische wijze de toegang tot Afghanistan weigeren. Integendeel, zoals vermeld, is humanitaire bijstand, hetzij beperkt, blijven doorlopen, ook na de machtsovername en hebben de taliban zelf een oproep om internationale hulp gelanceerd.

In zoverre verzoeker in zijn verzoekschrift argumenteert dat de bestaande internationale sancties tegen de taliban en de nieuwe economische acties en maatregelen die werden genomen na de machtsovername door de taliban, wiens regering door de internationale gemeenschap niet wordt erkend, in wezen de primaire oorzaak zijn van de huidige humanitaire situatie, wijst de Raad erop dat hieruit nog niet volgt dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is.

De sancties en economische acties worden immers opgelegd door buitenlandse regeringen en internationale instellingen en zijn gericht tegen het talibanregime en individuele talibanleden. De sancties en economische acties viseren op zich Afghanistan noch de Afghaanse bevolking. Dit neemt niet weg dat de Afghaanse bevolking eveneens wordt getroffen door deze sancties en economische maatregelen die

via een domino-effect een ernstige impact hebben op hun leefomstandigheden en socio-economische situatie. Er is echter in hoofde van de buitenlandse regeringen en de internationale instellingen geen sprake van een opzettelijk handelen of nalaten dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan tegen verzoeker.

De vrees dat humanitaire en financiële hulp in de zakken van regeringsfunctionarissen de taliban zal verdwijnen, leidt niet tot een andere conclusie. De Raad wijst er overigens op dat ook voor de machtsovername door de taliban er in Afghanistan reeds sprake was van misbruik, fraude en corruptie in het kader van buitenlandse fondsen.

De Raad is hierbij van mening dat de redenen waarom internationale sancties en economische maatregelen worden getroffen tegen de taliban een onvoldoende aanknopingspunt vormen om te kunnen stellen dat het risico om bij terugkeer terecht te komen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting voortvloeit uit een opzettelijk handelen of nalaten vanwege de taliban dat specifiek is gericht tegen de Afghaanse bevolking, laat staan dat verzoeker *in casu* persoonlijk wordt gevisieerd. De Raad herinnert eraan dat de gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt.

Ook de omstandigheid dat de taliban niet internationaal wordt erkend, houdt niet in dat artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet van toepassing is. De Raad wijst er bovendien op dat er thans in Afghanistan wel degelijk een de-facto regering aanwezig is, met de-facto ministers en de-facto functionarissen (EUAA “*Afghanistan security situation*”, augustus 2022, p. 36-43). Dat deze regering wordt geleid door de taliban doet daar geen afbreuk aan.

5.2.5. Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt gevisieerd of dat hij behoort tot een groep van gevisieerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

5.2.6. Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

5.2.7. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden gevisieerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte en geciteerde landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het

conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afghaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en de *National Resistance Front* (hierna: NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen. Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjiitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers.

Volgens de UCDP-gegevens gaat het in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 om 925 veiligheidsincidenten, *i.e. 'incidents with at least one recorded fatality'*, over het hele land waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1 270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kaboel (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79) (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122-123).

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3 774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren (EUAA, *Afghanistan. Security Situation*, augustus 2022, p. 62, en UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023). Hiervan viel meer dan drie vierde (2 814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. '*Explosive remnants of war*' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van '*targeted killings*'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt (UNAMA, *Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*, juni 2023).

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal '*armed clashes*', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

ACLED documenteerde 2 635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 - 21 oktober 2022, waarvan 1 164 gecodeerd werden als "gevechten", 994 als "geweld tegen burgers", en 477 als "explosies/geweld op afstand" (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 122). Daarbij zouden minstens 4 602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers (COI *Query Afghanistan*, november 2022, p. 10).

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de Taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd (EUAA *Country Guidance Afghanistan*, januari 2023, p. 124).

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

5.2.8. Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023. Verzoeker zet in zijn verzoekschrift of aanvullende nota's, als dusdanig, geen concrete persoonlijke omstandigheden uiteen, die volgens hem het risico om slachtoffer van willekeurig geweld te worden verhogen. Het komt niet aan de Raad toe om dit in de plaats van verzoeker in te vullen.

5.2.9. Gelet op de actualisatie van de landeninformatie door de commissaris-generaal bij aanvullende nota 6 september 2023 kan verzoeker ook niet dienstig voorhouden dat er sprake is van een gebrek aan actuele en objectieve informatie. De informatie waarnaar verzoeker in het verzoekschrift en in zijn aanvullende nota verwijst is bovendien dezelfde, of ligt minstens in lijn, met deze waarop voormelde analyse van de veiligheidssituatie is gestoeld.

5.2.10. Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet.

5.3. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5.4. Wat betreft de aangevoerde schending van artikel 10, derde lid van richtlijn 2013/32/EU, waarvan in de aanvullende nota gewag wordt gemaakt, wijst de Raad er op dat in bovenstaande analyse rekening werd gehouden met de beperkingen waarmee bronnen worden geconfronteerd bij het verzamelen van informatie en de onderrapportering die er het gevolg van kan zijn. Verder is bovenstaande analyse gebaseerd op informatie afkomstig van diverse bronnen, gaande van NGO's, VN-organisaties en EU-instellingen over nationale overheden tot internationale experts en werd rekening gehouden met de actualisatie van de gegevens inzake de veiligheidssituatie in verzoekers regio van herkomst. Hierboven werd vastgesteld, dat rekening houdende met hogergenoemde beperkingen, actueel voldoende informatie beschikbaar is met betrekking tot de situatie in Afghanistan en dat deze, gelet op de diversiteit van bronnen, voldoende betrouwbaar en objectief is. In dit verband stelt de Raad vast dat ook de door verzoeker geciteerde en gehanteerde Nansen Note 3-22 grotendeels verwijst naar hetzelfde bronnenmateriaal als hetgeen ten grondslag ligt aan bovenstaande analyse en verder ook geen recentere informatie wordt bijgebracht. In zoverre in het verzoekschrift en de aanvullende nota de commissaris-generaal een te selectieve lezing van de beschikbare landeninformatie wordt verweten, is de bovenstaande analyse door de Raad gebaseerd op een zo volledig mogelijke analyse van de diverse bronnen. Verzoeker toont niet aan dat de beschikbare landeninformatie die in aanmerking werd genomen niet voldoende objectief, actueel en nauwkeurig zou zijn in de zin van artikel 10 van de Procedurerichtlijn en de door hem geciteerde rechtspraak, noch dat een individuele beoordeling van het beschermingsverzoek niet langer noodzakelijk is.

5.5. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de commissaris-generaal oplegt zijn beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoeien op een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het Commissariaat-generaal uitvoerig werd gehoord. De Raad herhaalt dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud de mogelijkheid kreeg zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, hij kon nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen, dit alles in aanwezigheid van zijn raadsman en een tolk die het Dari machtig is. De Raad stelt verder vast dat de commissaris-generaal zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het land van herkomst en op alle dienstige stukken. Een schending van het zorgvuldigheidsbeginsel wordt dan ook niet aannemelijk gemaakt.

5.7. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar de commissaris-generaal. De overige aangevoerde schendingen kunnen, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op negentien oktober tweeduizend drieëntwintig door:

mevr. N. DENIES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

mevr. V. LAUDUS,

toegevoegd griffier.

De griffier,

De voorzitter,

V. LAUDUS

N. DENIES